

Писац:

Морис Л. Венден

Наслов Оригинала:

Here I come, ready or not

Заједничко издање:

»Препород«

Београд, Божидара Аџије 4

»Знаци времена«

Центар за истраживање Библије

Загреб, Клаићева 40

Уредник:

Божидар Лазић

Превод:

Милан Шушљић

Лектор:

Божидар Лазић

За издавача:

Србољуб Јовановић

Тираж: 4000

Слог:

Иван Тодоровић

Штампа:

»Данекс«

Београд, 1991.

Морис Л. ВЕНДЕН

**»ЕВО ДОЛАЗИМ...
БИО ТИ СПРЕМАН
ИЛИ НЕ«**

ПРЕДГОВОР

САДРЖАЈ

ЕВО ДОЛАЗИМ ... БИО ТИ СПРЕМАН ИЛИ НЕ

ПРЕДГОВОР

1. КРИЗА НА ВИДИКУ	9
2. КАКО ДО СПРЕМНОСТИ	17
3. ЗАШТО СЕ ОДЛАЖЕ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК	26
4. ГЛАСНА ВИКА ТРЕЋЕГ АНЂЕЛА	40
5. ПАДАЋЕ КИША	56
6. ПРИПРЕМА ЗА ПОЗНИ ДАЖД	66
7. СТО ЧЕТРДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ХИЉАДЕ ИЗАБРАНИХ	75
8. ВРЕМЕ НЕВОЉЕ	90
9. БЕЗ ПОСРЕДНИКА	107
10. КАРТА	113

Т.П. - 1
12-1

Т.П. бр. 263

21-06-94

Још од изласка из Едема човечанству је остало Обећање: Исус долази! Оно је било охрабрење, нада и надахнуће за Божји народ у сва времена. И да, на крају оно је постало скоро и извор постићености, јер нам је већ тако одавно речено да би Он већ био дошао да смо ми били верни. Нисмо били и Он није дошао! И даље смо овде.

Обећање је говорило да ће Он доћи »скоро«. Али ако се то »скоро« отеже већ векови-ма, ми који смо ограничени на неколико деценија живота тешко разумевамо тај појам. А Обећање о Његовом доласку претворило се на неки начин и у својеврсну претњу некима; време невоље почело је да се употребљава као нека врста вегетаријанског пакленог огња. И као резултат, други долазак је на крају постао нешто што је једва значајније од познатог викања: »Вук! Вук!«

Неки догађаји морају да се збуду пре него што Исус може доћи. Јеванђеље мора да буде објављено по целом свету. Црква мора у потпуности да одражава Христов лик. Међутим, кад размислимо о експлозији раста становништва у поређењу са растом Цркве, кад проценимо духовно стање оних који нас окружују, тада сплашњавамо. Изгледа нам да је пред нама дуга, хладна зима! Али увек постоји и страх да смо можда нешто испустили из вида, нарочито кад гледамо како се на хоризонту диже дим, и ми почињемо да цртамо детаљне карте и вре-

менске табеле. Сувише много верника у Цркви будно је проучавало догађаје последњег времена само зато да би некако ухватили последњи воз.

Прича се да је Председник Хардинг, који је у породици имао доста адвентиста, говорио да ће се прикључити Цркви кад Турска буде протерана из Европе, што је требао бити сигуран знак да ће ускоро престати време милости. Он је умро пре него што се то збило. Сувише је мало Божје деце живело у таквој Христовој близини да би нам било свеједно хоће ли Христос доћи одмах или тек после десет хиљада година.

Ипак, Обећање и даље стоји! Он заиста долази. Знаци Његовог другог доласка испуњавају се, један по један. Све се догађало спорије него што смо се ми надали, или се бојали. Али ми данас више не морамо да се ослањамо на Сунце, Месец или на звезде да бисмо доказивали своју тезу. Људи који мисле виде на свим странама доказе да се наш свет вртоглавом брзином креће према самоуништењу.

У самој Цркви све веће истицање оправдања вером у Исуса Христа проузроковало је решетање о којем смо већ дуго слушали. Ми видимо како људи иду у једном или у другом смеру. Цркве, институције и породице деле се и распадају, јер их уздизање Исуса тера на одлуку.

А питања се постављају и множе великом брзином. Које место догађаји последњег времена имају у великој теми о оправдању вером? Да ли нам је можда неопходан нови поглед на питања као што су време невоље, коначно уништење злих, све-

општи недељни закони? Може ли се открити још нешто више у оним традиционалним адвентистичким схватањима ако их будемо посматрали кроз наочари »односа са Богом и ближњима« или »држања закона«? У току коначне кризе хоће ли бити сигурности за оне који су питање свакодневне заједнице и разговора са Богом учинили најважнијим питањем на својој вредносној лествици? Или је стварно неопходно да учинимо велики напор како бисмо изградили довољну самоконтролу да се некако прогурамо кроз време невоље без Посредника? Да ли истина о оправдању само вером доноси свима нама довољно сигурности и силе да прођемо кроз тешка времена која су пред нама?

Шта ако Исус треба да дође ове године? Хоће ли то бити добра или лоша вест? Мислиш ли да би био довољно спреман да Га дочекаш? Или те мисао на неки непосредни, стварни видљив Христов долазак чини не-сигурним и уплашеним? Како би се понео кад би данас чуо Његов глас како одјекује са врата Неба и говори својој Цркви која Га чека: »Ја долазим, била ти спремна или не«?

КРИЗА НА ВИДИКУ

Једнога дана мој брат и ја играли смо се поред дрварнице у бакином дворишту. Њему је било шест а мени само четири године. Одједном, брат је почео да виче и скаче јер га је ујела велика жута оса. Приговорио сам му да је кукавица и слабић, али је тада мене ујела рођена сестра велике жуте осе – и почела је прва песма коју смо икад мој брат и ја певали у дуету.

Веома је лако правити се храбрим пре него што криза избије – међутим тек кад се она разбукта свом силином ми можемо да утврдимо стварно какви смо.

Нема никаквог смисла да покушаваш да се бавиш падобранством ако се бојиш да скочиш са степеништа! Не мучи се да кренеш на путовање преко седам мора ако већ у кади добијаш морску болест! Нема сврхе да се уписујеш на факултет да би студирао математику ако ниси у стању да израчунаш колико је седам пута осам! Јеремија то овако уобличује: »Када си трчао с пешацима па те уморише, како ћеш се утркивати с коњима? И кад ти је тако у земљи мирној, у коју се уздаш, шта ћеш чинити када устане Јордан?« (Јеремија 12,5)

Исус је испречао причу о кризама. Та прича је кратка и записана је у Јеванђељу по Матеју 7,24–27: »Сваки дакле који слуша ове моје речи и извршује их, казаћу да је као мудар човек који сазида кућу своју на камену: и удари дажд, и дођоше воде, и дунуше ветрови, и нападоше на кућу ону, и не паде; јер беше утврђена на камену. А сваки који слуша ове моје речи, а не извршује их, он ће бити као човек луд који сазида кућу своју на песку. И удари дажд, и дунуше ветрови, и ударише у кућу ону, и паде, и распаде се страшно.«

Да ли се још сећате како сте у дечјем одељењу певали о мудром човеку и о лудом човеку? »Мудар човек сагради кућу своју на камену!« Била је то добра песма, зар не? Али постоји једна велика поука у причи о мудром и о лудом човеку коју желимо нарочито да истакнемо. Кад је дошла олуја, кућа није променила темеље. Криза је само открила на каквом темељу је кућа већ била изграђена.

Управо зато божанска љубав дозвољава да против нас дувају мали ветрови да би нам показали наше право стање, тако да се можемо припремити за велике олује које ће сигурно избити пре него што све буде готово. Пошто нас кризе не покрећу нити стављају на прави темељ, наша једина нада јесте у томе да помоћу малих ветрова схватимо своје потребе и да после тога пронађемо довољно снаге да се променимо; јер кад анђели буду дозволили завршним ветровима сукоба да дувају овим светом, биће прекасно за било кога да мења темеље. Наша судбина биће тада већ одређена.

Постоји још нешто што можемо да научимо од кризе. Она не само да открива у ком смеру се крећемо већ обично повећава нашу брзину.

Апостол Петар је рекао: »Ја те се нећу одрећи!«

Исус је одговорио: »Ти ћеш ме се одрећи ове исте ноћи!« И Петар се Исуса није само одрекао већ је, кад је дошла криза, одрицању додао и заклетве и псовке. Криза је убрзала његово кретање у смеру којим се већ кретао!

Симона из Кирене, који је био спреман да подигне свој глас у Исусову корист на путу према Голготи, криза је, кад су га приморали да носи Исусов крст, само понела даље у смеру којим је већ ишао. Криза делује у оба смера. Ако се пењете уз планину и паднете, кад устанете налазите се обично корак или два испред места на које сте пали. Али кад се спуштате низ планину и паднете обично се откотрљате низ падину много корак даље од места на које сте пали. На исти начин развијају се догађаји у свакодневним малим кризама, као што ће се одвијати и у великој кризи која нам предстоји.

Према томе, иако нас криза не мења, иако веома често убрзава наше кретање у смеру у коме смо се већ кретали, постоји могућност да после мањих криза застанемо, размислимо и променимо смер – ако још има времена. Управо је зато доказ Божје љубави то што Он дозвољава малим ветровима да дувају како би нам отворили очи да видимо смер у коме се крећемо, у коме смо се кретали пре него што је криза отпочела. Бог дозвољава да се искушавамо са пешацима, тако да можемо знати како ћемо проћи ако се

будемо утркивали с коњима. Знаш ли да це-ниш такву врсту љубави?

Понекад и ти мали ветрови изгледају прилично јаки. Једном сам са неким пријатељима обављао вежбе рекреације у Стеновitim планинама. На крају стазе налазило се високо дрво, а од нас се очекивало да скочимо са њега у мрежу. Моји пријатељи почели су мислити да сам ја одлучио да проведем цео остатак свог живота на том дрвету, све док нисам на крају сакупио довољно храбрости да скочим – и откријем како није било ни упола тако страшно као што сам очекивао.

Међутим, времена која нам предстоје, крајем историје овог света, друге су природе. О томе можемо читати у књизи Велика борба: »Често је случај да очекивану невољу сматрамо већом него што је у ствари, али то није случај са невољом која је пред нама. Најживља машта не може замислити колико ће тешко бити искушење.« (Велика борба, стр.560) Тада неће бити сигурности ни за кога, осим за оне који знају тајна места Свевишњег и који живе под сеном Свемогућег.

Мој отац је желео да мој брат и ја научимо да свирамо клавир и зато нам је понудио по десет центи за сваки сат који проведемо вежбајући. (Савест ме још и сад пече због неких сати које сам наплатио по десет центи!) Међутим није могуће стићи на концертни подијум ако добијате по десет центи за сат вежбања. У ствари, било је право чудо што смо уопште ишта научили. Али научио сам да свирам песму коју је мој отац волео да пева и тако би ме отац суботом водио на место које се звало Отер Лејк у

држави Мичиген, у једну од оних малих црква које се окупљају суботом послеподне. Он би тада устао и певао ту једину песму коју сам знао а ја бих га пратио.

У тој малој цркви била је нека жена чији муж заиста није марио за религију. У ствари био је непријатељски расположен према вери. Мрзео је цркву и проповеднике. Сећам се да је отац неколико пута покушавао да га посети, али кад год би покуцао на предња врата, човек би нестајао кроз задња.

Добро, та жена је осећала одговорност да помогне мужу како би се спасао, и зато се стално молила за њега. И тада једне ноћи, усред мичигенске зиме, у нашем стану зазвонио је телефон. Отац је устао да се јави и сазнао да тај човек тражи проповедника. И тако је изашао и кроз дубок снег, клизајући се и падајући, кренуо према Отер Лејку.

Касније нам је описао како је ушао у кућу и утврдио да је човек доживео тежак срчани удар. Бол је било тако јак да човек није могао ни да седи ни да лежи. Био је наслоњен, у полулежећем положају, борећи се да дође до даха и покушавајући да пригуши јавк. Кад је мој отац ушао, човек га је погледао и рекао: »Пасторе, ако ишта можете да учините за овог јадног човека, учините, и учините то брзо!«

Мој отац је причао о чудном осећању беспомоћности које га је обузело кад је схватио да се пред њим налази људско биће чије срце пумпа тако мало крви у мозак да једва остаје при свести а које ипак размишља довољно брзо да донесе одлуку која ће одредити његову вечну судбину.

Ако неко не одговори на Исусову љубав пре него што избије криза која ће га на то приморати, која је врденост панике која га тада чини спремним да свесрдно прихвати позиве Христове љубави? Можда се заиста неко искрено покајао на самртничкој постељи, јер све је могуће. Али пажљиво испитивање вероватно би открило да је у његову одлуку укључено знатно више претходног размишљања и одлучивања него што су посматрачи били у стању да примете. Ми знамо да Бог може да учини и оно што се чини немогућим, и ми смо Му захвални на томе. Међутим, кад разматрамо догађаје последњег времена и коначну кризу у овом свету, то нам је велики изазов да размислимо и одлучимо сада, пре него што буде сувише касно, јер нам је речено да ће бити много неспремних људи кад буде избила завршна криза. О томе можемо да читамо у Књизи пророка Амоса: »Гле, иду дани, говори Господ Господ, када ћу пустити глад на земљу, не глад хлеба ни жеђ воде, него слушања речи Господњих. И потуцаће се од мора до мора, и од севера до истока трчаће тражећи реч Господњу, и неће је наћи!« (Амос 8,11. 12)

Како можете знати да ли сте спремни за велику кризу која треба да дође на овај свет? Како можете знати да ваша кућа стоји на правом темељу, пре него што ветар почне да дува?

Кључ се налази у истом поглављу Јеванђеља по Матеју, у тексту који претходи причи о мудрому и неразумном човеку. »Многи ће рећи у онај дан: Господе! Господе! нисмо ли у име твоје пророковали, и

твојим именом ђаволе изгонили, и твојим именом чудеса многа творили? И тада ћу им ја казати: никад вас нисам знао, идите од мене који чините безакоње!« (Матеј 7,22.23)

Ко су ти људи који чине зло или безакоње? Они су истеривали демоне – према томе истеривање демона неће ништа моћи да докаже. Они су прорицали – према томе прорицање неће моћи ништа да докаже! Они су учинили много предивних чуда – али ни то неће моћи ништа да докаже!

Исус таквима каже: »Не познајем вас!« Религија Исуса Христа има веома личну природу. Он куца на врата зато што жели да уђе и седне с нама да једе. Јести – то је нешто најличније, најприсније што се може чинити. Ви једете са својом породицом, са својим пријатељима, са онима који су вам блиски. То је време заједништва и разговора.

Према томе судбоносно питање гласи: Познајете ли Исуса? Исти проблем појавио се и у причи о десет девојака, која је записана у 25. поглављу Јеванђеља по Матеју. Све оне мислиле су да су спремне за долазак Женика. Али тада је настала криза чекања. Мудре су биле припремљене за дуго чекање. Неразумне нису. А криза, време које су морале да проведу чекајући, показала је да су само пет од десет девојака заиста биле спремне да уђу на свадбу.

Кад је на крају одјекнуо узвик: »Ето женика где иде, излазите му на сусрет!«, мудре су имале уља да појачају пламен својих жижака. Оне су заиста среле Женика кад је дошао и ушле с Њим на свадбу.

Али неразумнима није остало уља. Матеј нас обавештава: »А луде рекоше мудри-

ма: дајте нам од уља својега, јер наши жишци хоће да се угасе. А мудре одговорише говорећи: Да не би недостало и нама и вама, боље је да идете к трговцима и да купите себи!« (Матеј 25,8.9)

Једна од поука ове приче гласи да лично искуство није преносиво. На први поглед могло би се учинити да су мудре девојке биле себичне. Али није било тако, оне су се само суочиле са стварношћу! Ничије искуство није довољно добро за другог! Нико се не може доклизати до Неба држећи се за скутове нечијег капута, без обзира ради ли се о оцу или мајци, сину или ћерци, пророку или свештенику, или цару. Бог нема унука, већ само синове и кћери.

Вама је познат остатак приче. Док су неразумне девојке трчкарале унаоколо, трудећи се да нађу оно што им недостаје, Женик је стигао. Оне које су биле спремне ушле су с њим на свадбу, и врата су се затворила!

Касније су и неразумне куцале и говориле: »Отворите нам! Отворите!« Али је одговор гласио: »Не познајем вас!«

Познајете ли ви Исуса? Проводите ли свакога дана довољно времена у напору да Га упознате? Само личним пријатељством са Њим, само разговарајући са Њим, ви Га можете упознати као свог личног Пријатеља! А само познавајући Га можете бити спремни да Га дочекате кад буде поново дошао!

КАКО ДО СПРЕМНОСТИ

Јесте ли икад чули причу о дечаку чија је клупа била најнеуреднија у целој школи? Та прича слична је онима које се појављују у књизи Пет стотина илустрација за проповеди. Тај дечак, изгледа, једноставно није био у стању да држи своју клупу у реду. На њој је увек било мноштво набацаних књига, свесака и оловака.

Једнога дана у школу је навратио надзорник да најави такмичење. Рекао је ученицима да ће се вратити једнога дана у будућности, не најављујући време свог доласка. Кад се буде вратио, прегледаће клупе, и ученик чија клупа буде најлепша и најсређенија добиће награду.

Дечак чија је клупа била најнеуреднија сместа се заинтересовао. Пошто је надзорник отишао, дечак је изјавио: »Потрудићу се да добијем награду!«

Остали ученици почели су да се смеју. Узвикнули су подсмешљиво: »Хеј, па ти немаш никакве шансе! Како би баш ти могао успети да ти клупа буде најлепша у целој школи!?!«

»Сређиваћу клупу сваког петка после-подне!« – одлучио је дечак. Онда ће она бити чиста почетком сваке седмице и ја ћу сигурно добити награду!«

»Да, а шта ако надзорник буде дошао у среду?« – упитао га је један ученик.

Дечак је размишљао неколико тренутака. »Онда ћу ја сређивати своју клупу сваког јутра!« – изјавио је одлучно.

»А шта ће се догодити ако надзорник буде дошао да прегледа клупе негде пред крај наставе, управо тренутак пре него што ћемо поћи кући?« – нису престајали друго-ви.

Он је оклевао, сећајући се како брзо на-стаје неред у клупи после пажљивог сређивања. На крају је рекао: »Моја клупа ће бити увек уредна, тако да неће бити важно кад ће надзорник стићи. Увек ћу бити спре-ман за његов долазак!«

Никад нисам сазнао како се завршила ова прича. Можда је она остављена без завршетка са одређеном намером. Или је можда дечак успео да одржава своју клупу чистом и уредном, тако да је добио награду и постао председник Генералне конферен-ције! Мени све то није познато! Али прича је послужила да се истакне чињеница коју желим да запазите, у ствари, да постоји нешто што је знатно важније од припреме за Христов долазак! Много је значајније да будемо спремни! У суштини не постоји нешто такво као што је припремање! Онај ко се само припрема, у ствари није спреман! А ми смо позвани да будемо спремни и да оста-немо спремни!

'Бити спреман' и 'остати спреман' – то нас може суочити са стварним изазовом. Знатно је лакше само се припремати!

Кад вас неки од ваших пријатеља или сродника позову и најаве вам своју посету, тада вам дају прилику да се припремите. Они чак могу да знају унапред и тачно време када ће стићи у ваш дом. И тако ви имате стварну прилику да будете готови за њихов долазак.

Међутим, јесте ли икад живели у кући која је била изложена продаји? То вам је као да стално имате госте! Ако икад, било ког дана у седмици, устанете мало касније и не-мате времена да наместите кревет или опе-рете судове после доручка, будите сигурни да ће баш тог дана и у то време неко доћи да види кућу!

И док ваши лични гости могу бити до-вольно пристојни да сачекају у дневној соби док их ви не позовете да прегледају цео стан, потенцијални су купци познати по томе што немају никаквог поштовања према вашој приватности. Они не само да улазе право у вашу спаваћу собу или вашу радну собу – већ без оклевања отварају оставе и плакаре – па чак захтевају да их пустите и у уређену га-ражу!

Исус је испричао причу о слози коме је господар поверио да води послове до њего-вог повратка. Прича је записана у Јеванђељу по Луки, у дванаестом поглављу. И тада је објавио да се прича може завршити на два начина, препуштајући слушаоцима да сами одлуче којем ће се завршетку приклонити. Или ће слуга бити веран и спреман за повра-так господара, или ће рећи у свом срцу:

»Неће мој господар још за дуго доћи!« (Лука 12,45) и одгодити припрему за неко друго, будуће време. За слугу који је изабрао друго решење повратак господара биће рђава вест – управо онако као што је долазак Женика био лоша вест за пет девојака које још нису биле спремне. Изазов упућен њима јесте изазов и за нас: »Стражите, дакле, јер не знате дана ни часа у који ће доћи Син човечји!« (Матеј 25,13)

Међутим, то нас суочава са проблемом. Захваљујући чињеници да је бихејвиоризам – одлучивање на основу понашања – дубоко укореван у људско срце, лако је на питање о спремности или одржавању спремности, или о припреми, гледати кроз наочаре понашања. Лако је рећи: »Да погледамо: Шта треба да учиним да бих био спреман?«

И управо овде отпочиње дискусија о савршенству – и наставља се до поноћи. Колико човек мора бити савршен да би био довољно савршен? Колико је савршенства неопходно? Колико времена пре Христовог другог доласка треба да будемо већ савршени да би нам се то савршенство уопште могло урачунати?

Можда управо овде код неких занимање за графиконе, пророчке карте или редослед догађаја последњег времена скаче до плафона! Да би неко био савршени хришћанин мора много да се труди, као што мора да се труди и жена да постане савршена домаћица.

Неки међу нама покушаваће можда да утврде када је последњи рок, тако да могу прикупити сву своју моћ воље и приморати себе да буду савршени довољно дуго да се

провуку испод рампе. Ми знамо како је тешко бити савршен и зато закључујемо да је наша једина нада у томе да покушамо да будемо савршени што је краће могуће!

Неко је негде рекао да је веома тешко имати госте у кући ако желе да остану више од неколико дана, јер је заиста тешко остати пријатан према њима дуже од тих неколико кратких дана. Можда управо тај елемент људске природе долази до израза кад покушавамо да ухватимо последњи могући тролејбус на крају овог нашег света и приликом доласка Исуса Христа.

Дозволите зато да вам поставим једно питање! Ако бисмо успели да докажемо како је савршенство услов који се мора испунити да бисмо били спремни за догађаје последњег времена, каква би се разлика показала у нашем животу данас? Или, ако бисмо успели да докажемо да је непотребно, или чак немогуће, да постанемо савршени пре краја времена, до какве би промене то довело у нашем животу данас?

Прича се о Фрањи Асишком да је једнога дана плевио свој врт. Неко је пролазио и викнуо: »Хеј, Фрањо! Кад би знао да ћеш вечерас умрети, шта би учинио?«

Фрањо је одговорио: »Оплевио бих врт!«

Дајете ли Фрањи Асишком добру или лошу оцену зато што би наставио да плеви врт? Да ли је тиме показао сигурност или дрскост? Да ли је то било мудро или наивно?

Једно је сигурно: ако би спремност за крај времена била утемељена на било чему што ми чинимо, дакле на понашању, тада би наша пажња сигурно била усмерена на нас саме и на наша достигнућа. А кад год погле-

дамо себе, ми губимо из вида Христа и Његову силу.

Међутим, размишљај неколико тренутака о појму »бити спреман« и »остати спреман« из угла односа са Христом. Ако смо ми успоставили заједништво са Христом и разговарамо с Њиме из дана у дан, тада нема притиска. Наш удео у припреми догађа се кад сваког јутра доносимо одлуку да ће нам тог дана Бог бити на првом месту, да ће уживати првенство у свему, да ћемо проводити време у разговору с Њим. Ако смо заиста одлучили да ћемо одвајати време да тражимо Бога сваког јутра све док Он не дође, тада ћемо бити у свакодневном заједништву са Њим и вечни живот биће наш, или је већ наш.

Не звучи ли вам све ово сувише једноставно? Читајте 1. Јованову посланицу 5,11.12! »А ово је сведочанство да нам је Бог дао живот вечни; и овај живот вечни у Сину је његову. Ко има Сина Божјега, има живот; ко нема Сина Божјега, нема живота.« Шта би то значило »има Сина«? И ми се служимо истом конструкцијом описујући наше људске односе. Ми кажемо: »Имам пријатеља. Имам жену. Ви имате мужа« Шта ми то кажемо? Да смо са неким у одређеном односу.

Вечни живот не отпочиње у вечности – он почиње овде и сада, кад успоставимо заједништво, пријатељство са Исусом. Исус је то сам рекао, а записано је у Јеванђељу по Јовану 6,54: »Ко једе моје тело и пије крв моју, има живот вечни!« Исус није рекао: »Имаће живот вечни!« или »желеће да има вечни живот« или »можда ће имати вечни

живот«! Речено је да онај ко успостави близак однос са Христом, однос представљен једењем Христовог тела и пијењем Његове крви, има вечни живот! Исус ову чињеницу објашњава поближе нешто касније, у истом поглављу: »Речи које вам ја говорим, дух су и живот су.« (Јован 6,63) Према томе узимајући и прихватајући Христову Реч, која је Хлеб живота, ми прихватамо вечни живот.

Кад вечни живот гледамо употребљавајући наочари односа, уместо наочари понашања, постаје очигледно да је вечни живот нешто што ми можемо имати, а не само нешто чему бисмо се могли надати! Ако стварно у то верујемо и посветили смо се успостављању свакодневног односа са Христом, тада ће наша пажња бити усмерена на Њега и на Његову љубав, на Његову жртву за нас, и ми ћемо имати поверења у Њега да ће постићи све што је неопходно: без обзира ради ли се о промењеном животу, о победи и савршенству или о било чему другом.

Ако већ имате дар вечног живота, тада сте спремни за долазак Исуса Христа. Ако Исус живи свој живот у вама, онда ће деловати у вама да извршавате Његову вољу – а послушност и победа над грехом, да, чак и савршенство, биће крајња последица.

Да ли се бојите да заједништво са Христом неће бити довољно? Да ли се бринете хоће ли бити неопходно да мало припомнете Богу, да Његовој снази коју вам је ставио на располагање додате своју снагу воље, и кичму, и храброст и одлучност? Размотримо познати текст из књиге Чезња векова који каже: »Свака права послушност долази

из срца. То значи целим срцем радити са Христом. Ако желимо, Он ће се тако изједначити са нашим мислима и циљевима, тако довести наше срце и ум у склад са својом вољом да ћемо слушајући Њега, у ствари поступати по својим природним побудама. Воља, очишћена и посвећена, наћи ће своје најузвишеније задовољство у служби Њему. Кад упознамо Бога, онако како имамо предност да Га упознамо, живећемо животом сталне послушности. Поштовањем Христовог карактера и заједницом са Богом, грех ће нам постати мрзак.« (Чежња векова, стр. 574)

Додајмо овом тексту само још једну реченицу из исте књиге: »Ако се наш поглед стално здржава на Христу, рад Духа неће престати све док се таква душа не преобрази у Његово обличје.« (Чежња векова, стр. 249)

Дозволите ми да вас сад нешто упитам! Ако успете да успоставите тако уску заједницу са Христом да слушајући Њега у ствари следите своје сопствене побуде и нагоне, ако своје најузвишеније задовољство налазите у обављању Његове службе, ако је ваш живот живот сталне послушности, ако вам је грех стварно постао мрзак, ако је ваша душа попримила Христово обличје, мислите ли да бисте тада могли бити послушни?

Ако стално гледамо себе и питамо се како нам иде и колико смо постигли, немамо ни најмање могућности да будемо спасени. Али ако гледамо на Исуса, ако су наше очи стално усмерене према Њему, немамо ни најмање могућности да будемо изгубљени!

'Бити спреман' и 'остати спреман' значи гајити сталан и трајан однос заједништва са Христом. »А ово је живот вечни: да познају

тебе, јединога истинитога Бога и кога си послао, Исуса Христа.« (Јован 17,3) Да ли Га већ данас познајете? Да ли сте данас свој живот поново посветили Њему, да ли сте данас поново прихватили Његову милост? Ако сте спремни да Га данас дочекате, ако будете спремни свакога дана, тада ћете бити спремни и оног коначног дана када Он заиста и дође.

ЗАШТО СЕ ОДЛАЖЕ ХРИСТОВ ДОЛАЗАК

»Слично звездама које се крећу одређеним путањама кроз бескрајна пространства, Божје намере не познају ни журбу ни закашњење.« (Чезња векова, стр.17) Како вам се овај текст свиђа као почетак? Зашто се одлаже Христов долазак? Нема никаквог одлагања! Можда бисмо ово поглавље морали управо овде и завршити!

Међутим, свакако, изгледа да постоји одлагање, зар не? Ми смо већ очекивали други Христов долазак приличан низ година. Кад је био направљен барут, људи су рекли: »То је оно право! Сада ће доћи крај света!« А прилично је воде протекло испод свих мостова откако је пронађен барут. Кад је прва атомска бомба експлодирала, ми смо рекли: »Ево Га, само још неколико секунди до поноћи!« Али и атомска бомба већ је прилично дуго у нашој средини. Кад избије било која криза, кад се догоди било каква катастрофа, сигурно је да ће бар неко узвикнути. »Ово мора бити крај!« А ми смо и даље овде, и даље чекамо на други Христов долазак. За наше људско разумевање, одлагање је било

исувише дуго. Зато се ми понекад питамо хоће ли се пророчанство икад испунити.

Као добри адвентисти и хришћани, ми смо провели своју порцију времена проучавајући догађаје последњег времена или слушајући о њима. Истицање близине другог Христовог доласка увек нас је пратило. Можда би лако било одлучити са Фрањом Асишким да ћемо оплевити свој врт, као што је било речено у прошлом поглављу, и да нас проучавање последњих догађаја више уопште не занима нити је важно. Осим тога, ако је припрема за други Христов долазак утемељена на заједништву са Њим, ако ми морамо живети тако да не буде важно хоће ли Он доћи данас или после десет хиљада година, каква је корист од проучавања и расправљања о свим тим појединостима? Зашто једноставно не бисмо пустили да све иде онако како ће и иначе ићи?

Један разлог за проучавање пророчанстава и обећања о догађајима последњег времена може се пронаћи у тексту који је записан у Јеванђељу по Јовану 13,19. Исус је разговарао са својим ученицима и рекао: »Сада вам кажем пре него се збуди, да, када се збуди, верујете да сам ја!« Бог жели да знамо нешто од оног што ће се збивати да бисмо увек били сигурни да Бог управља догађајима. Бог није изненађен кад избије нека катастрофа, нека криза или нека невоља. И кад нам Он унапред открије шта треба очекивати, и кад се догађаји збуду управо онако као што је Он најавио, ми утврђујемо своју веру у Њега. Тај разлог је прилично добар, зар не?

Постоји још један разлог због којег треба проучавати о крају света и о знацима другог Христовог доласка.

Тај разлог објашњен нам је у књизи Пут Христу: »Непојмљива награда онеме који чини добро, радости Неба, друштво анђела, заједница и љубав Бога и Његовог Сина, усавршавање и развијање свих наших способности у току вечних времена – зар то нису довољно снажни мотиви и охрабрења који нас подстичу да своје срце предамо у драговољну службу нашем Створитељу и Откупитељу?

А с друге стране, Божја реч износи нам осуду коју је Бог изрекао против греха, неизбежну казну, пропадање нашег карактера, и коначно уништење, као опомену да не служимо сотони.« (Пут Христу, стр. 18) И тако се Бог заиста служи привлачностима Неба да задобије људе, и страхотама огњеног језера да тргне, узбуди људе, да привуче њихову пажњу, не би ли схватили своју потребу за спасењем!

Било би сувише недостојно и лоше кад бисмо трајно остали с Небом које се може задобити и са огњеним језером ког се треба ослободити као јединим побудама за наше призивање Бога!

Али Бог ће нас узети кад год нам буде могао прићи да би нас повео ка бољим и узвишенијим побудама за призивање Бога ради Бога. Кад будемо гледали Његову љубав према људима, кад будемо боље упознали Његов карактер, тада ће наша љубав према Њему отпочети свој раст. Доћи ће и време па ћемо се моћи придружити песнику који је овако исписао своје мисли:

*И да зидови тамо нису од јасписа,
И да су улице од блата а не од злата,
Кад би се станови небески
и распали и с треском пали
А наше главе и даље сјале
седокосим сребром,
Ипак бих остварио
све своје најдубље чежње,
Јер Исус ће ми небо учинити Небом.*

Према томе, да бисмо унапред знали шта ће се збити, да би наше поверење у Бога могло ојачати кад се ти догађаји збуду, да бисмо схватили како је пред нама небо које треба задобити, како је пред нама огњено језеро које треба избећи, ми имамо довољно разлога да проучавамо догађаје последњег времена. А постоји још један разлог који бисмо морали да запазимо! То је слутња, предосећање. Нарочито сада кад изгледа да је дошло до веома дугог одлагања, неопходно је обећање да ојача нашу сигурност. За оног ко себе сматра Божјим пријатељем обећање о Његовом доласку прелепа је вест. Радост предосећања може нарочито да ојача нашу храброст, иако је пут којим корачамо оштар и нераван.

Понекад је заиста врло лепо доживети изненађење. Али кад нека вама драга особа стиже у ваше место, део радости чини и ишчекивање његовог доласка и припрема за његов долазак.

Да ли је могуће ишчекивати и Христов долазак са истим таквим радосним нестрпљењем? Можемо ли ми проучавати пророчке карте и табеле и знаке само зато што једва чекамо да Он дође, уместо да се са стра-

хом и ужасом осврћемо бојећи се да не дође пре него што будемо потпуно спремни?

Поука коју смо добили да стражимо и будемо будни може се испунити у позитивном или у негативном смислу, зар не?

Прочитајмо текст записан у Јеванђељу по Матеју 24,42–51! Исус ту разговара са својим ученицима. Налазе се на врху Маслинске горе. Управо су му поставили питање о знацима Његовог доласка и краја света. И даље су очекивали од Њега да у блиској будућности оснује своје царство и зато су желели да знају на шта треба да пазе како би могли бити готови кад се то збуде.

»Стражите дакле, јер не знате у који ће час доћи Господ ваш. Али ово знајте: када би знао домаћин у које ће време доћи лупеж, чувао би и не би дао поткопати куће своје. Зато и ви будите готови; јер у који час не мислите доћи ће син човечији. Ко је дакле тај верни и мудри слуга којег је поставио господар његов над својим домашњима да им даје храну на оброк? Благо томе слуги којег дошавши господар његов нађе да извршује тако. Заиста вам каже: поставиће га над свим имањем својим. Ако ли тај рђави слуга рече у срцу својем: неће мој господар још за дуго доћи; и почне бити своје другаре, а јести и пити с пијаницама; доћи ће господар тога слуге у дан кад се не нада, и у час кад не мисли. И расећи ће га напола, и даће му плату као и лицемерима; онде ће бити плач и шкргут зуба.« (Матеј 24,42–51)

Овај текст упућује нам изазов да будемо спремни, уместо да време такозваног одлагања користимо да излазимо и пијанчимо – а има и других начина да човек изађе и пи-

јанчи осим да стварно изађе и напије се! Напити се представљало би све оно што чинимо отупљујући своја чула, духовна и телесна и стављајући садржаје о Богу и вечности на последње место. Исус упућује оштру опомену онима који говоре да њихов Господ одлаже свој долазак и који зато узимају слободу да Га забораве и чине оно што им се свиђа!

Постоји још нешто важно у овом истом поглављу што би управо сад требало истаћи! »А о дану томе и о часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац мој сам.« (Матеј 24,36) Бог Отац зна време Христовог доласка, што значи да постоје неке утврђене и одређене појединости.

То исто тако значи и то да кад ми разговарамо о одлагању Христовог доласка, или убрзавању Његовог појављивања, говоримо о нечему што је само привидно, што се само тако чини у нашим очима, јер Оцу је познато тачно време Христовог доласка.

Ако ја кажем да ћу стићи кући за вечеру у осамнаест сати, али се здржим и дођем тек негде око двадесет сати, тада постоји утврђено време мог доласка и тачно омеђено време закашњења, зар не? Или ако кажем да ћу се вратити око осамнаест сати, али се пожурим и стигнем већ око седамнаест сати, тада сам убрзао свој повратак, зар не? Али ако нисам утврдио време вечере или доласка кући, тада се не може рећи да сам одложио или убрзао свој долазак. Без обзира шта се збуде са Христовим доласком, одлагањем или убрзавањем, свеједно, биће сасвим исто, јер је време било утврђено и Отац га зна!

Али анђели га не знају, а не знамо га ни ми, само Отац!

Ми често говоримо да морамо убрзати Христов долазак и често обликујемо лозинке које говоре о томе. Јесте ли икад видели овакву лозинку изнад говорнице: »Устанимо и довршимо дело!« Јесте ли икад слушали проповедника који је позивао вернике да устану и помогну да се доврши дело проповедања јеванђеља тако да Христос може да дође? Сетимо се речи из Посланице Римљанима: »Јер ће Он извршити реч своју, и наскоро ће извршити у правди, да, извршиће Господ наскоро реч своју на Земљи.« (Римљанима 9,28) Према томе свако убрзавање другог Христовог доласка, или свако скраћивање времена уопште, Господње је дело, јер је Његов задатак да доврши све оно што треба бити довршено! Чак сам Бог иако зна време другог Христовог доласка, иако тачно зна и дан и сат, каже да ће га скратити.

Ми бисмо могли шпекулисати и нагађати хоће ли време бити скраћено у складу са нашим очекивањима, или ће бити скраћено време опстанка света, или се можда ради о неком чиниоцу друге врсте, а не једноставно о времену. Међутим, било какво ово скраћивање било, Отац ипак и даље зна када ће Христос доћи. Оно што ја желим да кажем гласи да повратак Исуса Христа није одређен у временском смислу. Није речено који ће датум бити на календару или сат на справама за мерење времена! Ми смо већ навикли да робујемо времену. Биће то стварно олакшање кад једнога дана будемо открили да нам протицање времена више

уопште није значајно. Међутим Бог никад није био ограничен временом, па зато можемо са много сигурности претпоставити да кад Надахнуће говори о убрзавању или одлагању Христовог другог доласка, оно говори о условима или околностима.

Држећи ову чињеницу у виду, размотримо старозаветни извештај о деци Израилевој, непосредно пре њиховог уласка у обећану земљу. Да ли сте свесни да се у крилу верника последње Цркве понавља сад оно што се збивало у време изласка из Египта? О томе можемо читати у списима Духа пророштва:

»Сотонске замке постављене су нама исто онако као што су биле постављене деци Израилевој непосредно пре њиховог уласка у Ханан. Ми понављамо историју тог народа!« (5Т 160)

Једно од најубудљивијих истраживања којим сам се бавио било је упоређење изласка из Египта са адвентистичким покретом. Тејлор Банч је пре много година отпочео ово истраживање и прикупио многобројне занимљиве чињенице. Ако знате енглески, можете читати књигу под насловом Од изласка до адвента која је резултат мог рада у тој области. Истичем сад једну важну мисао: Ако ми данас понављамо историју Израилџаца, онда је та историја за нас нарочито значајна и посебно занимљива.

Размотримо само неколико чињеница о времену уласка у обећану земљу! »Није била Божја воља да Израил лута четрдесет година по пустињи; Он је хтео да га доведе право у Хананску земљу и тамо га настани као свој свети и срећни народ. Али ми видимо 'да

немогоше ући за неверство' (Јеврејима 3,19). Због свог неверства и сталног отпада изгнули су у пустињи, а други су били подигнути да уђу у обећану земљу. Исто тако није била воља Божја да се поновни Христов долазак толико одуговлачи и да Његов народ толико година остане на овом свету пуном греха и невоља. Али невера их је раставила од Бога. Кад нису хтели да изврше дело које им је било поверено, други су били позвани да проповедају ову вест. Из милосрђа према свету Христос одлаже свој долазак да би грешници имали прилику да чују опомену и у Њему нађу уотчиште пре него што се буде излио Божји гњев.« (Велика борба, стр.372.373)

Размислимо сад зашто су деца Израиљева на крају ушла у обећану земљу! Бог је желео да они уђу у Ханан много пре него што се то стварно збило. Али шта је на крају обележило крај њиховог лутања кроз пустињу?

Прво размотримо неке текстове из 5. Мојсијеве! Ви се сећате да су деца Израиљева прешла пустињу и на крају се нашла по други пут на границама обећане земље. Непосредно пре Мојсијеве смрти чули су из његових уста целу историју Божјег поступања према Израиљу. Био је то Мојсијев последњи говор народу пре него што је кренуо на своје усамљеничко путовање на гору Небо.

Ево његових речи: »Када их Господ отера испред тебе, немој да речеш у срцу свом: за правду моју уведо ме Господ у ову земљу да је наследим; јер Господ тера оне народе испред тебе за неваљалство њихово.« Према

томе, без обзира за разлоге због којих улазе у обећану земљу, сигурно је да не улазе зато што су праведни. Разлог је сасвим другачији: »Јер Господ тера оне народе испред тебе за неваљалство њихово. Не идеш за правду своју ни за чистоту срца својега да наследиш ту земљу, него за неваљалство тих народа Господ Бог твој тера их испред тебе, и да одржи реч за коју се заклео оцима твојим, Авраму, Исаку и Јакову.« (5.Мојсијева 9,4-7)

Мојсије наставља: »Знај, дакле, да ти Господ Бог не даје ту добру земљу за правду твоју да је наследиш, јер си тврдоврат народ. Памти и не заборави како си гњевио Господа Бога својега у пустињи; од онога дана када изиђосте из земље Египатске па докле дођосте на ово место, непокорни бејасте Господу.« (5.Мојсијева 9,4-7) То је чињеница коју је Мојсије заиста истакао пред народом!

Прочитајмо сада сам крај књиге! Мојсије је управо завршио свој говор овим речима: »Јер знам непокорност твоју и тврди врт твој! Ето, докле сам још жив с вама, до данас, бејасте непокорни Господу, а камо ли када ја умрем?« (5.Мојсијева 31,27) Није изразио неку велику наду да ће се народ променити, зар не? Мојсије стално изнова подсећа народ да неће ући у обећану земљу због своје велике праведности, већ због велике изопачености хананских племена.

Ми понављамо историју тог народа. Дух пророштва пише: »Христос чека са дубоком чежњом да се покаже у својој Цркви. Кад се Христов карактер савршено обликује у Његовом народу, тада ће Он доћи да их узме као своје.« (Col 69) Ми смо некако стекли утисак

да ће Христос бескрајно чекати да се Његов карактер обликује у нама, како бисмо постали довољно праведни да уђемо у небески Ханан.

Али ја, говорећи то, не кажем да ће се Божји народ стално понашати бунтовно све до дана Христовог другог доласка. Али би можда било сувише оптимистички ако бисмо помислили да ће сви верници остати у Цркви и да ће сви успети да у себи обликују савршен Христов карактер.

То се није догодило са Израиљцима! Неки занимљиви догађаји одиграли су се на самој граници обећане земље. Бунтовничко мноштво било је изрешетано, и у обећану земљу ушли су само људи вере, остатак милиона који су изашли из Египта. Ти људи су на крају ушли у обећану земљу у одређеном тренутку историје зато што су народи Ханаана напунили своју чашу безакоња и Бог више није могао да их трпи ни да их чека, па ни зато да буновницима у свом народу пружи још једну прилику да се промене.

Имајући те чињенице у виду, отворимо књигу Откривење и пронађимо у њој коначни разлог због којег се Исус по други пут враћа на ову Земљу: »И незнабошци се прогњевише, и дође гњев твој и време мртвима да се суди, и да се да плата слугама твојим, пророцима и светима, и онима који се боје имена твојега, малима и великима и да се погубе они који земљу погубише!« (Откривење 11,18)

Један други превод каже: »Да уништи оне који су покварили земљу!« Према томе доћи ће време, при крају овог света, одређени тренутак историје, када ће свет напу-

нити своју чашу безакоња и изопачености. И то ће време доћи, без обзира шта ћемо ти и ја чинити, или не чинити, без обзира шта ћемо ја и ти бити, или не бити!

Додајмо овом тексту у Откривењу коментар Духа пророштва: »Са непогрешивом тачношћу вечни Бог и сад води извештај о свим народима. Све док се нуди Његова милост, све док одјекује Његов позив на покајање, овај извештај остаће недовршен, отворен; али кад бројке достигну одређену висину коју је Бог унапред поставио, отпочеће служба Његовог гњева. Тада ће обрачун бити закључен. Тада ће престати божанска стрпљивост. Неће тада више бити посредовања милости у њихову корист.« (5Т 208)

Нама је ипак било речено да смо могли убрзати долазак Господа Исуса Христа али да то нисмо постигли – да ли је то истина или није истина? Истина је, стварно је тако! Нама је било речено пре краја прошлог века да смо могли добити предност да убрзамо Христов долазак. Међутим ми то нисмо искористили, а Бог је и знао да нећемо; управо зато Отац и даље зна тачан дан и сат Христовог доласка. Неки од нас стварно осећају да смо потрошили сав песак који је могао да истекне из пешчаних сатова историје, да смо потрошили време у току којег смо још могли да убрзамо Христов долазак. Ми се стварно брзо приближавамо времену када ће Он узвикнути: »Ево долазим...био ти спреман или не!«

О, неко ће приговорити: »Али прво се јеванђеље мора објавити целом познатом свету!« Ако овај задатак посматрамо са људ-

ске тачке гледишта, тада немамо ни најмање могућности да извршимо тај задатак. Људи се и даље рађају брже него што ми напредујемо са објављивањем јеванђеља! У ствари, ако бисмо чак спојили све што све хришћанске цркве заједно чине у делу проповедања јеванђеља, а не само оно што чине верници који проповедају троструку анђеоску вест, и тада бисмо морали признати да се људи рађају и умножавају знатно брже него што се јеванђеље проповеда! Ако се суочимо са статистичким бројкама, ми знамо, свесни смо, да немамо никакве могућности да довршимо Божје дело!«

Међутим, нама је већ доста давно било речено да ће се анђели умешати и учинити оно што смо ми имали предност да учинимо! Упоришта су већ постављена; Божји методи већ су доступни. Нама је неопходно само неколико Седраха, МисаХа и неколико Авденага и цео свет могао би бити опоменут преко ноћи!

И зато, не седимо непокретни, чекајући да сваки верник у целом свету савршено одрази Христово обличје! Не опуштајмо се, мислећи да ће уз ову нашу садашњу стопу бројчаног раста бити непходно много времена да јеванђеље обухвати цео свет! Ја верујем да ће они који ће бити изрешетани у Божју Цркву а не изрешетани из ње при крају времена, савршено одражавати Христово обличје. И ја верујем да ће се јеванђеље заиста објавити по целом свету! Међутим ја стварно верујем да Христов долазак неће бити одложен, јер Његове намере не познају ни одлагања ни убрзавања.

Божје намере постојано иду напред, према свом испуњењу. На нама је да се одлучимо хоћемо ли радити са Њим или против Њега! Али, без обзира на наш избор, Његове намере ће се испунити! Каквог ли изазова, какве прилике за нас да сада прихватимо Његову милост, да сада успоставимо прави однос с Њиме, тако да уместо страха или панике, близина Његовог доласка подстакне све нас да подигнемо главу и радујемо се зато што се приближава наше избављење!

ГЛАСНА ВИКА ТРЕЋЕГ АНЂЕЛА

»И после овога видех другога анђела где силази с неба који имаше област велику; и земља се засветли од славе његове.« (Откривење 18,1)

Ове речи познате су као порука четвртог анђела. У нашем жаргону оне се називају гласном виком трећег, иако садржај поруке четвртог анђела врло изразито подсећа на поруку другог анђела. Међутим она се наставља у истом поглављу Откривења. »И повика јаким гласом говорећи: паде, паде Вавилон велики и поста стан ђаволима, и тамница сваком духу нечистоме, и тамница свих птица нечистих и мрских; јер отровним вином блуда својега напоји све народе; и цареви земаљски с њом блуд чинише, и трговци земаљски обогатише се од богатства сласти њезине. И чух глас други с неба који говори: изиђи из ње, народе мој, да се не помешате у грехе њезине, и да вам не науде зла њезина!« (Откривење 18,2–4)

Сада с времена на време слушамо да је гласна вика морала да отпочне јер је било много крштења у јужноамеричком беспућу, или да је гласна вика отпочела зато што је

неко двоструко премашио циљ у прикупљању средстава за мисију. Али, ако сте заиста проучавали гласну вику и позни дажд, тада знате да у време кад се они збуду нико од оних који приме позни дажд неће питати шта се догодило. Биће то време у које ће божанска порука летети као пожар кад захвати стрњику – шириће се на све стране! Болесни ће оздрављати, можда ће чак и мртви устајати. Биће то фантастична манифестација Божје силе, која ће се показати на такав начин да ће чак и Дан Духова и оно што се збивало у раној апостолској Цркви у поређењу са тим изгледати ситно. Према томе у размишљању о драми догађаја последњег времена гласна вика чини витални део нашег проучавања.

Можда ћете у даљем проучавању запазити да се не трудимо да догађаје последњег времена истражујемо по тачном редоследу. Један од разлога за то је у томе што има много преклапања и упоредних збивања у току завршних тренутака историје ове Земље. Па иако ћемо попустити искушењу да приложимо кратку карту догађаја на крају овог низа размишљања, њена сврха неће бити да нам пружи прецизну хронологију завршних призора.

Гласна вика долази после решетања и наставља се све до краја времена милости. Али размотримо првенствено какву нам поруку упућује гласна вика.

Једно усмерење добијамо из пера Духа пророштва, а објављено је на страницама часописа Ривју енд Хералд 1. априла 1890. године: »Оправдање вером... порука је трећег анђела у правом смислу.« Шта значи

»у правом смислу«? То значи »у ствари«, »у суштини«, »стварно«. О томе се дакле ради! Појам »оправдање вером« употребљава се наизменично са сродним појмом »стећи правду вером«.

Позабавимо се сад и другим путоказом! Њега налазимо у чланку Духа пророштва, објављеном такође у часопису Ривју енд Хералд, али 3. септембра 1889. године: »Нема ниједнога у стотини који схвата библијску истину о том предмету (оправдању вером).«

У алгебри или у геометрији, не сећам се у којој, научили смо да су две ствари које су истоветне трећој истоветне и једна другој. Према томе, ако је оправдање вером трећа анђеоска вест, и ако ниједан у стотини не разуме поруку о оправдању вером, тада је истина да ниједан у стотини не разуме ни поруку трећег анђела! Смемо ли тврдити тако нешто? Смемо ли, такође, тврдити да се стање није уопште променило од времена кад је ова изјава била објављена?

У претходном проучавању могли смо запитати да је Божји народ непосредно пре другог Христовог доласка упоређен са израиљским народом непосредно пре уласка у обећану земљу. Хајде сад пронађимо и друго упоређење! Дух пророштва каже: »Невоље деце Израиљеве и њихово држање непосредно пре Христовог првог доласка неколико пута су ми показивани као слика стања Божјег народа и њиховог искуства пре другог Христовог доласка – као што је непријатељ користио сваку прилику да завлада умом Јудејаца, тако се данас труди да заслепи ум Божјих слугу да не буду у стању да распознају драгоцену истину.« (1 SM 406) Према

томе ми смо упоређени са две групе – са Божјим народом у току његовог путовања из Египта према Ханану и са Божјим народом непосредно пре Христовог првог доласка.

Ова упоређења нам ни у ком случају не звуче ласкаво. Али подсетићу вас на једну утешну истину: без обзира на своје поразе, грешке и неразумевање, они су ипак били Божји народ, а и ти можеш бити то исто.

Постоји и један врло близак сродник овог последњег навода. Можемо га пронаћи у Сведочанствима за Цркву: »Иста непослушност и исти пропусти који су се могли видети у јеврејској Цркви још су у већој мери обележје народа који је добио то велико видело са Неба преко последњих порука опомене!« (5Т 456) Ако дакле желите да сазнате како је изгледао Божји народ у време Христовог првог доласка, тада се једноставно погледајте у огледало, и знаћете!

Додајмо свему томе само још једну реченицу из књиге Велика борба, која садржи још страшније упоређење: »Постоји упадљива сличност између римске цркве и јеврејске цркве из времена првог христовог доласка.« (Велика борба, стр. 459) Станите, пре него што баците ову књигу у ватру, дозволите ми да вас подсетим да то нису моје речи! И ја сам заиста срећан што то нису моје речи. Међутим неопходно је да још једном истакнемо да ми стварно можемо бити Божји народ. Али ако Божји народ пре Христовог првог доласка и Божји народ пре Христовог другог доласка и Римска црква имају нешто заједничко и слично, тада бисмо заиста добро учинили да послушамо опомену која нам је упућена, зар не?

Учинили бисмо озбиљну погрешку кад бисмо мислили да нас пророчко и историјско разумевање троструке анђеоске вести може потпуно заштитити од заблуда последњих дана. Уопште није довољно да разумемо вест тројице анђела, која ће добити размере гласне вике и испунити целу Земљу у времену које нам непосредно предстоји. Ми морамо стећи и лично искуство са духовним истинама о којима говоре поруке тројице анђела и гласна вика. Каква је то вест? Усудио бих се рећи да она иде много дубље него да само скреће пажњу на суд и на Вавилон и на Звер. У њу је укључено знатно више од самог позива да сви дођу суботом у цркву. А трудећи се да схватимо шта је све укључено у ту поруку, прегледаћемо још неколико коментара истог аутора који је већ раније привукао нашу пажњу, проучићемо списе Духа пророштва. Верујем да и даље имате чврсто поверење у поруке тог гласника упућеног Цркви остатка!

Најпре обратимо пажњу на почетак у поруци гласне вике! »Време пробе је управо сада, јер гласна вика трећег анђела већ је отпочела откривењем Христове праведности, откривењем Спаситеља који нам опрашта грехе. То је почетак светлости анђела чија ће слава испунити целу Земљу.« (Ривју енд Хералд, 22. новембар 1892) Према томе шта обележава почетак гласне вике? То је порука о Христовој правди!

Почетак поруке гласне вике у нашој историји одјекнуо је 1888. године, али је она утихнула и великим делом била изгубљена из вида много година. Али она се није изгубила, и кад буде поново отпочела, биће објав-

љена све док коначно не изврши свој задатак. Међутим, кад буде дошло време да ова вест одјекне пуном снагом, опет ће отпочети поруком о Христу, који је наша праведност.

Окренимо се сад поруци која је била упућена проповедницима: »Сва власт предата је у Христове руке да може дати богате дарове људима са непроценљивим даром своје сопствене праведности упућене беспомоћном људском створу. То је порука која се по Божјој наредби мора објавити свету. То је вест трећег анђела, која се мора објавити великим гласом, која мора бити праћена изливањем Божјег Духа у обилној мери.« (ТМ 92) Према томе, какав је садржај поруке гласне вике? То је порука о Христовој праведности, која је дарована беспомоћном људском створењу. Према томе вест о Христовој праведности није само почетак већ и садржај гласне вике трећег анђела. То је срж те поруке.

И на крају погледајмо шта кажу сведочанства Духа пророштва: »Вест о Христовој праведности треба да одјекне од једног краја Земље до другог да припреми пут Господу. То је слава Божја која довршава дело трећег анђела.« (6Т 19) Тако је порука о Христовој праведности почетак, садржај и крај гласне вике трећег анђела! Имате ли било каквих питања у вези с тиме?

Ако је ово што смо рекли истина, онда није чудно што се сотона мршти. Вероватно сте свесни да се у току последњих неколико година сотона стварно околио на вест о оправдању вером. Он се свом силом трудио да је доведе на тако зао глас да је заборавимо и почнемо опет да се бавимо »важнијим«

темама. Јесте ли то приметили? Црква се упустила у расправе о Светињи, о суду, о неким пророчанствима из Данила и Откривења, и зато сад многи зазиру од теме о оправдању вером, да не би поново »љуљали« чамац више него што се може поднети.

На проповедничком састанку недавно на југу Сједињених Држава један млађи проповедник устао је и рекао: »Зашто неки међу вама стално причају о једној те истој теми – оправдању вером? Зашто се не усмере на нешто друго? Зашто не говоре о нечему што је стварно важно, као на пример о расту Цркве?«

Не знам да ли је он то изговорио са иронијом. Али нама је било одавно речено да сотона не жели да се порука о Христовој праведности јасно открије и схвати, јер добро зна да ће његова сила бити сломљена кад ми ову поруку будемо истински прихватили. Ако је то тако, онда на нама почива огромна одговорност да никад не изгубимо из вида ту поруку.

Ако смо дакле заинтересовани да вест тројице анђела објавимо свету, ако правилно разумемо ту вест, онда ће истина о оправдању вером бити основна порука ових трију вести.

Зато, кад читамо поруку првог анђела: »Бојте се Бога и подајте му славу, јер дође час суда његова, и поклоните се ономе који је створио небо и земљу и море и изворе водене!« – ми то чинимо у светлости поруке о оправдању вером. Шта то значи бојати се Бога? То не значи бити застрашен, уплашен од Бога, већ бити испуњен страхопоштовањем према Њему. Шта то значи дати славу

Богу? То нам одмах обраћа пажњу на класично одређење оправдања вером које даје Дух пророштва: »Шта је оправдање вером? То је Божје дело бацања човекове славе у прашину; то значи учинити за човека оно што он није у стању да учини за себе!« (ТМ 456)

Шта је то што ми не можемо учинити за себе? Ми не можемо спасти сами себе! Ми себе не можемо спасти од својих греха из прошлости, ми нисмо у стању да спасемо себе од греха које сада чинимо, и ми немамо снаге да спасемо себе од овог света греха. Ми смо се заглибили. Ми смо сви пали у грешку да се родимо на погрешној планети. Ми смо у невољи и наша једина нада је Спаситељ. Сви системи лажних религија утемељени су на превари да ми можемо спасти саме себе и наша највећа опасност данас управо је мисао да на неки начин ипак ми себе можемо спасти.

»Поклоните се!« Шта би то значило поклонити се, служити некоме? Да, то значи да ми морамо отпочети да служимо Богу уместо себи. Ако мислимо да постоји неки начин да сами себе спасемо, тада смо склони да бар део славе припишемо себи и тако завршавамо обожавајући себе уместо Бога. Управо је опомена на ту опасност објављена у време тројице анђела и она ће се претворити у гласну вику када четврти анђеоло отпочне своје дело.

Ви ћете можда рећи: »О, ја знам да не могу спасти самог себе. Према томе та опомена упућена је неком другом!« Али, иако изговарају праве речи, дела већине верника у Цркви гласно објављују оно у што они

стварно верују. Јер ако већина верника у Цркви не може да нађе времена, из дана у дан, за то да тражи Господа и Његово спасење, онда она сама себе покушава да спасе, без обзира на речи које гласно изговара. Једино кад долазимо Исусу сваког дана и проводимо време служећи Њему, прослављајући Њега, учећи се да имамо поверења у Њега, ми смо спасени од покушаја да сами себе спасемо.

Недавно ми се у току седмице молитве придружио мој брат и одржао снажну проповед о томе да сви ми, били тога свесни или не, посвећујемо време молитви. Рекао је тада: »Не говорите ми о онима који одвајају време за молитву и о онима који то не чине! Сви се ми молимо некоме или нечему!«

Неки су људи одани рок музици, она се налази на олтару пред којим се моле. Неки су одани тржишту вредносних папира. Такви људи проводе сате читајући ситна слова која би нама осталима била на смрт досадна. То је њихов олтар и њихова молитва. Неки људи одани су својој спољашности и она привлачи сву њихову пажњу. Неки су одани спорту. Они не кажу: »Знам да би требало свакога дана провести један сат у читању спортских новости, али ми је тако тешко да пронађем довољно слободног времена. Не могу да се приберем док читам; мисли ми лутају!« Не! Они су толико одани спорту да кад једном утону у читање спортских вести и не знају како им је време прошло.

Каква ли је увреда за Цара над царевима кад они који говоре да припадају Његовом народу тако тешко налазе времена да размишљају о Њему или разговарају са Њим! Ако служимо Њему, ако обожавемо Њега,

тада нећемо обожавати себе. А управо је то заједничка нит свих анђеоских вести у Откривењу – позив да не служимо себи и да почнемо да служимо Богу! Вавилон и звер, који су добили тако лоше оцене Верног сведока, осуђени су зато што су организовали прави систем служења себи. Али иако сте верник Цркве остатка, могуће је да паднете у исту замку против које сте опомињали друге, будемо ли налазили времена за сваког и за све осим за Бога којем сматрамо да служимо. Имајући то на уму, обратимо своју пажњу на поруку гласне вике и потрудимо се да проникнемо у њен садржај и постанемо свесни њене важности.

Као што смо већ запазили, порука четвртог анђела из Откривења 18 слична је поруци другог анђела из Откривења 14 и садржи опомену против Вавилона који је пао. Али Вавилон је већ давно пао, зар не? Сетимо се Вавилонске куле око које је Вавилон и настао. Био је то покушај људи да спасу сами себе и та кула пропала је пре много година. Међутим Вавилон у пророчанству представља лажни религиозни систем. Вавилон велики, мајка блудницама, није противерска сила. Она је верска до саме сржи! Али Вавилон се суочио са проблемом.

Проблем савременог Вавилона, као и оног античког, представљен је неморалом. Неморал је повезивање двају тела која се не би смела повезивати. Унутар верског система Вавилона, два тела која се повезују јесу учење о спасавању вером и учење о спасавању делима.

Артур Спалдинг, у својој књизи Кептанс ов д Хост на основу посматрања зак-

ључује да већина хришћана верује »како човек мора тежити да буде добар и да чини добро и да ће Христос кад човек учини све што је у његовој моћи прискочити у помоћ и помоћи му да учини оно што је још преостало. У то збркано веровање у спасење делимично делима а делимично помоћу неке спољне силе многи се данас уздају«.

Јесте ли икад рекли својој деци да буду добра? Да ли вам је икад неко казао: »Буди добар!«, а ви сте му одговорили: »Трудићу се«? За већину од нас ове речи звуче познато, зар не? Сматрамо да се од нас очекује да учинимо све што је у нашој моћи а Бог ће допунити разлику која се ту евентуално јави.

Нарочито на подручју хришћанског живота нама је веома лако да кренемо коло-секом покушаја да чинимо оно што знамо да бисмо морали чинити, да стискамо зубе и трудимо се како бисмо себе приморали на послушност. А то је управо она иста фалсификована религија, исто фалсификовано посвећење толико карактеристично за Вавилон! Та врста религије око нас постоји већ дуго времена. Али то је ипак Вавилон и ништа друго! А гласна вика одјекнуће онда кад Божји народ открије да, кад тражимо Христа и кад Га боље упознамо, кад успоставимо ужу заједницу са Њим, Он остварује сву праведност! Ниједан једини делић те праведности није наш производ. Управо зато Њему припада и сва слава. Ми немамо права ни на један њен део.

Права је истина да Божја сила плус људска сила значи никаква сила и да се управо ту крије узрок многих наших пораза у

хришћанском животу. Ми смо се држали вавилонског неморалног начела спајања не-спојивог чак и у време кад смо проповедали против Вавилона у свом напору да опоменемо свет због кризе која долази.

Спој верске и световне силе смртоносан је спој. У току мрачног средњег века сила звери није била само верска сила – а није била ни само политичка. Био је то спој ових двају сила – неморал. Ево шта о томе каже књига Велика борба: »Кад се водеће цркве у Сједињеним Државама сложе у тачкама учења која су им заједничка и почну утицати на државу да наметне њихове прописе и подупре њихове установе, тада ће протестантска Америка начинити слику, икону римске хијерархије, а неизбежна последица биће наметање грађанских казни онима који другачије верују.« (Велика борба, стр.363) А затим долази ова изјава: »Али управо тиме што цркве помоћу световне власти хоће да приморају људе на обављање верских дужности, оне саме чине икону звери!« (Велика борба, стр.366)

У реду, па шта је онда икона звери? То је примораване на обављање верских дужности силом световне власти. Како би се још могла назвати та световна власт? Људска сила. Према томе икона звери је покушај да се људском силом наметне верска дужност.

Ми можемо говорити о икони звери, о жигу звери, о броју и имену звери. И ми можемо прићи проучавању искључиво из угла пророчких и историјских догађаја. Али постоји у томе свему нешто што надилази овај прилаз. Нама није неопходно да се прикључимо звери или Вавилону да бисмо

се укључили у покушај да верске дужности наметнемо световном силом. Па иако је истина да ће на крају времена они који чине Вавилон или звер изабрати себи нарочити дан који ће славити као симбол своје моћи, биће могуће ићи у цркву и суботом сваке седмице а ипак бити крив због покушаја да се верска убеђења наметну световном, људском силом. А то је већ Вавилон. То је икона звери. То је неморал.

На крају ће субота, дан о коме говори четврта заповест, постати симбол супротне стране. Они који поштују суботу постали су свесни благослова суботног почивања, о коме се говори у Посланици Јеврејима, у четвртом поглављу, почивања које је остављено Божјем народу. Сви можемо прочитати те важне речи: »Даклем је остављено још почивање народу Божјему, јер који уђе у покој његов, и он почива од дела својих, као и Бог од својих.« (Јеврејима 4,9.10) Они који се одмарају од својих сопствених покушаја да себи наметну држање Божјег закона они су који су прихватили Христову праведност и Његову праведност живели у свом животу Његовом силом уместо својом сопственом. Управо ту поруку садржи гласна вика. То је вест која је стварно вест трећег анђела.

У вези са овим, свеопшти закон о недељи о коме смо већ толико слушали постаје тако знатно више од самог закона о поштовању одређеног дана у седмици. Он постаје симбол заједничког веровања црква и људи који су одбацили суботно почивање, почивање од сопствених дела. То тако постаје покушај да се сви приморају на покорност вавилон-

ском начелу по коме се свако труди да спасе себе уместо да прихвати понуђено спасење.

Али чак и унутар Цркве остатка ово разумевање шири се врло полако. Чак је и за народ Божји веома тешко научити а лако заборавити да је Исус наша једина нада у спасење. Ми певамо о томе, ми се молимо за то, ми проповедамо о томе, али сувише често пропуштамо да ту истину спроведемо у живот.

Захарија, отац Јована Крститеља, веома тешко је памтио ту истину, иако је био праведан човек, свештеник, изабран да васпита и припреми Месијиног претечу. Можемо читати о томе у књизи Чезња векова: »Рођење Захаријиног сина, као и рођење Аврамовог детета, и Маријиног детета, требало је да пружи поуку о великој духовној истини, истини коју споро учимо и брзо заборављамо. Сами смо неспособни да учинимо било шта добро; али оно што не можемо да учинимо, учиниће Божја сила у свакој души која се покори и верује. Вером је поклоњено дете обећања. Вером се рађа духовни живот, а ми се оспособљавамо да чинимо дела вере.« (Чезња векова, стр.66)

Запазимо, вером се збивају два догађаја. Прво, вером се зачиње духовни живот. Али збивање ту не престаје. Такође вером, а не неким нашим напорима, ми смо оспособљени да чинимо дела праведности.

Покушај да спасемо сами себе не само да не постиже свој циљ већ спречава и Божје деловање у нашем спасењу. »Напор да се спасење заслужи својим делима неизбежно наводи људе да као брану против греха гомилају људске забране. Увиђајући да нису у

стању да држе закон, они се труде да измисле своја правила и прописе како би себе приморали на послушност. Све то са своје стране одвраћа њихове мисли од Бога и гони их да се баве собом.» (Мисли с горе благослова, стр.155)

Ево још једног описа истог проблема: »Иако неки мисле да себе предају Богу, има ту још врло много ослањања на самог себе. Има савесних душа које се делимично ослањају на Бога а делимично на себе. Они не гледају на Бога и не траже да их подржава Његова сила, већ се ослањају на своју будност према искушењима и на извршавање одређених дужности како би нашли приступ Богу. Нема победа у таквој врсти вере. Такве особе муче се без икакве сврхе; њихове душе су у сталним оковима и не налазе починка све док своје терете не ставе пред Исусове ноге.« (1 SM 353)

Онима који не налазе мира ни починка у својој борби против греха и сотоне упућена је добра вест. Та вест налази се у Јеванђељу по Матеју. Сам Исус упућује позив: »Ходите к мени сви... и ја ћу вас одморити!« (Матеј 11,28) Одмор од проблема Вавилона може се наћи кад приђемо Исусу и прихватамо Његову милост из дана у дан. И то је све што ми сами можемо учинити за своје спасење. Само дођи Исусу! И стално се враћати Њему! У томе је тајна.

У време тројице анђела Божји народ ће на крају схватити где се крије сила. Они ће пролазити кроз велике невоље и борбе. О томе се може читати у делу које је већ споменуто у вези са решетањем, у Раним списима, од 269. до 273. странице оригинала. Али,

после све таме и сумње, збуњености и страховања, коначно почиње да свиће зора. И кад се то збуди, Божји народ добија победу и иде напред блиставог лица да објави потпуну поруку о Христовој праведности са гласном виком. И порука ће одјекнути с краја на крај Земље.

Неки од нас верују да живимо на самом прагу тих догађаја. Црква је прошла кроз тешке борбе и сукобе да би јасно схватила поруку о оправдању вером, вест о милости и опроштењу. Међутим истина о посвећењу вером и како живети победоносним хришћанским животом и даље је обавијена тајанствености у разумевању многих хришћана. Можда ће избити и криза док не схватимо пуно значење поруке о Христовој праведности која се мора показати у практичном свакодневном животу и раду. Међутим коначно ћемо ипак схватити – почеће гласна вика, коначно ћемо све разумети док се порука о Христу, нашој праведности, буде објављивала великим гласом по целој Земљи.

ПАДАЋЕ КИША

Постоји једна наша песма, коју већина од нас добро познаје. Песма говори о киши која се очекује:

*Пљускови благослова,
Свима требају пљускови ти,
Око нас падају крупне капи
кише милости,
Али за пљускове благослова
молимо се сви.*

Изливање Светога Духа често је било упоређивано са кишом, а киша о којој желимо да размишљамо овом приликом у Библији се назива »позним даждом«. Шта би то значило? То би значило да ће се Свети Дух излити последњи пут, коначно, пре Христовог другог доласка.

Свети Дух налази се око нас већ дуго. Он се појављује у 1.Мојсијевој књизи 1,2. као учесник у процесу стварања. Он је био присутан у старозаветно доба делујући на људска срца, уверавајући људе, обраћајући их Богу, чистећи њихово срце и дајући им налог за службу. Можете да читате о Његовом деловању кад је обратио Саула, тек помазаног цара Израилља и претворио га у »другог човека«. Читајте о томе у десетом поглављу

1. Самуилове књиге! Он се спустио у облику голуба у тренутку Христовог крштења. Појавио се у нарочитом смислу на Дан Духова – на Дан Педесетнице. Требало би нам прилично времена да наведемо све примере из Библије о деловању Божјег Духа. Међутим нама је било обећано да ће се Свети Дух излити са нарочитом силом на самом крају, непосредно пре краја времена милости, да би обавио своје завршно дело на Земљи.

Према томе, кад говоримо о позном дажду, мислимо на још једно изливање Светога Духа, слично оним која је Божји народ примао у току свих векова, само овај пут с већом силом, много већим утицајем, и то последњи пут, пре него што се заврши историја света.

Ми смо размишљали о садржају поруке гласне вике, поруке због које ће и бити изливен Свети Дух, тако да она може одјекнути од краја до краја Земље у веома кратком времену. Ми смо видели да се порука односи на Христову праведност и на Његову спасоносну силу као и да ће порука проузроковати да човекова слава буде бачена у прашину. Сада треба да обратимо своју пажњу на нарочите карактеристике позног дажда Светога Духа у тренутку кад се излива на Земљу како би омогућио поруци гласне вике да изврши своје дело.

На првом месту, Бог ће преузети узде догађаја у своје руке, и ми ћемо бити изненађени једноставношћу средстава којима ће се послужити да изврши и заврши своје праведно дело. О томе можете читати у књизи Сведочанства за проповеднике.

Шта ће чињеница да Бог преузима узде догађаја у своје руке значити за тебе?

Обично сам одлазио у град са својом тетком Луцијом. Тетка Луција је имала стару сиву кобилу по имену Нела, и кад смо ишли да посетимо баку, возили смо се у град двоколицама које је вукла Нела. Мени су биле тек три године и нисам још ни мислио да узмем узде у своје руке. Био сам срећан да управљање препустим тетка Луцији. Можда бисмо се много савременије изразили кад бисмо рекли да ће Бог узети управљач, волан у своје руке. Пророчанство у ствари каже да ће Он преузети у своје руке управу над догађајима и да ће довршити своје дело, да ће га успешно довршити! Са нестрпљењем очекујем тај тренутак, а ви?

Постоји још једна мисао, записана на страницама књиге Велика борба. Говорећи о позном дажду, Дух пророштва напомиње »да порука неће бити објављивана толико доказима колико дубоким утицајем Божјег Духа. Докази су већ били изнесени. Семе је већ било посејано, и сад оно треба да изникне и донесе род...Истина се показује у свој својој јасноћи, а искрена Божја деца кидају везе које су их досад задржавале. Породичне и црквене везе не могу више да их задржавају.« (Велика борба, стр.496) Ништа их не може зауставити да не послушају истину.

Неће се више износити изговори: »Не могу да прихватим истину јер мој муж, или жена, или родитељи, или деца, нису спремни да је прихвате!« Кад Свети Дух буде изливен са великом силом, сва оклевања биће заборављена и срца ће са свих страна одговарати на Његов позив.

Још једна занимљива мисао налази се у делу Рани списи. Наводи се да моћни анђеололази да помогне анђелу из Откривења 18, објављујући поруку која долази као допуна вести тројице анђела. Ми смо већ запазили у претходном проучавању да је порука гласне вике на више начина слична поруци другог анђела. Међутим порука гласне вике о Христовој праведности делује као додаток тој вести. Вест о спасењу вером у Исуса Христа почела је да се објављује око 1888. године, кад се обликовало јасније разумевање поруке тројице анђела. Али вест четвртог анђела изгледаће као нарочита порука, као потпуно нова порука, иако је део вести која је већ била објављена, иако је сама срж поруке тројице анђела.

Ево још једне значајне мисли: »У току падања плускова позног дажда, као и у доба Педесетнице, људи ће слушати истину на свом сопственом језику. Поновиће се догађаји који су се збили на Дан Педесетнице: Хиљаде гласова биће надахнуто силом да шири прекрасне истине Божје Речи. Језик који запиње одрешиће се, а страшљиви ће бити снажан и храбро ће сведочити за истину.« (R&H, 20. јула 1886)

Ако си бојажљив, добродошао у друштво! Неки међу нама толико су стидљиви да их то једноставно боли. Ја сам се често јадао оцу због те своје особине, а он ми је одговарао: »Не брини се, сине, сви смо ми стидљиви кад смо млади. Већ ћеш ти савладати ту своју ману. Али уместо да савладам свој страх, он ми је, како је време пролазило, стварао све веће неприлике.

Али могу да посведочим ово: кад будете устали да кажете нешто о Исусу, Бог ће преузети узде у своје руке и ви ћете добити храброст која ће далеко надмашити све ваше најсмелије снове. Добра је то вест, зар не? Чак ће и најбојажљивији и најповученији добити место међу гласовима учесника у гласној вици у време позног дажда, кад ће порука о Христу и Његовој праведности одјекивати Земљом као грмљавина и ширити се као пожар који захвати стрњику.

Ево још једног пророчанства које говори о времену позног дажда! Натприродне манифестације Божје силе у то доба ће се множити. »Чиниће се чуда, болесни ће оздрављати, а знаци и чуда пратиће верне!« (Велика борба, стр.496) Живети у то доба биће заиста узбудљиво!

Али постоји један веома занимљив коментар Духа пророштва о делу које ће морати да се обави. »У последњем свечаном делу учествоваће мало великих људи. Они су довољни сами себи, они желе да буду независни од Бога и Он их не може употребити.« (5Т 80) Један веома сличан цитат налазимо на другом месту: »То је опасно време за сваког човека чије способности могу бити драгоцене у Божјем делу; зато што сотона такве људе стално излаже искушењима, стално се трудећи да их испуни охолошћу и нездравим амбицијама; и када Бог жели да их употреби, у девет од десет случајева такви људи постају независни, самодовољни и сматрају се способним да опстану сами.« (Савети о здрављу, 367)

Колико је пута Бог изабрао »што је лудо пред светом ... да посрами премудре«! (1.Ко-

ринћанима 1,27) Колико су пута људи са највећим природним способностима и даровима кренули својим сопственим путевима, док је оне који су имали најмање способности за дело Бог употребљавао да изврше најодговорније послове!

Јесте ли икад прелистали неке од својих старих школских алманаха и размишљали о томе колико је привидно »великих« и »умних« школских другова нестало са видика и изгубило се у просечности, док су неки од оних који су врло мало обећавали заузели нека врло важна места у Господњем делу? То су чињенице које једва можемо превидети ако имамо отворене очи.

Држите ли себе способном особом, човеком великих способности? Опрез! Држите ли себе особом тако скромних могућности да вас Бог никад неће моћи употребити на неком одговорнијем месту, да никад нећете имати неку важнију улогу у Божјем делу? Имам за вас добру вест! Ако се будете предали Богу, Он ће вас моћи употребити да извршите велико дело за Њега.

Још се нешто може очекивати у току времена позног дажда. »Кад се буду изливали пљускови позног дажда, људски проналазци, људске направе, понекад ће бити одбачени, границе људског ауторитета чиниће се као сломљене трске и Свети Дух говориће преко живих људских оруђа уверљиво и силно. Нико тада неће гледати да ли су реченице правилно склопљене, да ли је граматика беспрекорна. Жива вода тећи ће божанским каналима!« (2SM 58.59)

На Дан Педесетнице, када се Свети Дух излио на рану хришћанску Цркву, хиљаде су

се обратиле у једном дану. Божји благослови показивали су се на нарочити начин. А ипак, било је и оних који нису били у стању да процене величину свега што се тада збијало. О њиховој реакцији можемо да читамо у Делима апостола. (Дела 2,13) Они су мислили да су се Петар и апостоли напили! Исто тако биће и у дане позног дажда. Свети Дух изливаће се на срца а многи неће бити у стању да Га препознају нити да Га цене.

Нама је било речено да ће у последње доба анђели обављати дело које је нама било поверено али смо га занемарили. Ми ћемо слушати некога који говори силно, који снажно објављује божанску поруку и питаћемо се: »Ко је овај? Одакле је дошао?«

Једини одговор гласиће: »Не знамо!« Биће око нас и оних чије порекло нећемо успети да сазнамо!

Анђели су се појављивали у људском облику у многим приликама у току историје. Имамо доказа о томе у Библији. И још се догађа понекад, чак и данас, то исто! Пре неколико година, пастор у Фениксу, у Аризони, замолио је брата Џонса, секретара за верску слободу у Пацифичкој унији, да му прискочи у помоћ. Пастор је био нервозан, јер су грађански и политички ауторитети одржавали састанак на коме је требало расправљати о недељном закону. И тако су пропагатори недеље заказали ручак на коме је добро познати правник, човек чувен због своје речитости, требао да изнесе у јавност њихове предлоге.

Месни адвентистички проповедник обавестио је своју Унију и пастор Џонс је дошао да учествује на ручку заједно са њим.

Пастор Џонс је касније изјавио да је адвокат био тако речит и да је употребио такве доказе у прилог своје тезе да су сви присутни дошли до уверења да сместа треба предузети одговарајуће кораке како би се што пре изгласала законска правила о поштовању недеље као седмичног одмора.

Месни је проповедник помислио да би ипак било добро да устане и каже неколико речи којима би изразио своје неслагање са предлогом, али кад је устао, није успео да изговори ни речи. Чинило му се као да су му била пуна уста! После неколико тренутака мучне тишине, признао је пораз и сео на своје место.

Пастор Џонс је помислио како онда њему припада дужност да спасе част своје групе, па је устао. Кад су касније о свему поразговарали, утврдили су да су обојица осетили исту немоћ и неспособност да кажу нешто паметно. Уста пастора Џонса била су сува и није могао да изговори ни једну једину реч.

Док су се обојица невољко врпољила на својим седиштима, чудећи се ономе што се збило, врата су се изненада отворила и ушао је неки човек у пругастом оделу пословног човека. Приближио се микрофону и рекао: »Ја сам грађанин овог града и желео бих да вам упутим неколико речи!« Изговорио је само неколико реченица, али су после њих сви докази адвоката изгубили сву снагу. Завладала је мртва тишина. Адвокат је покушао да одбрани своје тезе, али је било очигледно да је потпуно збуњен. Цео састанак завршио је у општој збрци и неред.

Пастор Цонс и месни проповедник касније су покушали да пронађу човека у пругастом оделу, али он је већ нестао. Ви сте то и очекивали, зар не? Једноставно је нестао! Пастор Цонс ми је рекао да у целокупном свом проповедничком раду није имао искуство које би се могло упоредити са овим. Сасвим га разумем, а ви?

Ми стварно можемо да очекујемо натприродну помоћ у временима која наилазе, а дуж целог пута Бог нам великодушно даје примере оног што нам стоји на располагању.

Међутим, запазите свечану опомену! »Они који не желе да ходе у Његовој слави, која постаје све већа, назваће видело које ће обасјати Земљу славом лажним виделом.« (R&H, 27. маја 1890) И сада још само један навод и завршићемо! »У цркавама ће се показати дивно откривење Божје силе, али она неће деловати на оне који се нису понизили пред Господом, који признањем и покајањем нису отворили врата свог срца. Приказивањем ове силе која ће обасјати земљу Божјом славом, они ће видети само нешто што ће у својој заслепљености сматрати опасним, нешто што ће појачати њихов страх и они ће одлучити да јој се одупру.« (Мараната, 219)

Сотона се труди да учини све што може како би вест о Христу као нашој правди изнео на лош глас, тако да је људи сматрају опасном и да јој се свом снагом одупру. Ми смо већ имали прилике да видимо довољно доказа његовог упорног деловања насупрот овој вести, зар не?

Међутим, ако је гласна вика она порука због које се Свети Дух излива у сили позног дажда, ако је гласна вика заиста порука да је Христос наша једина нада у спасење, тада ми морамо учинити све што можемо да останемо отворени за ту вест и да је правилно разумемо!

И још једном, ову вест није довољно само правилно разумети, већ нам је неопходно и одговарајуће искуство у вери коју исповедамо. Ако из дана у дан не налазимо довољно времена да прихватимо и искусимо спасоносну моћ Исуса Христа, тада нећемо бити спремни за време завршног изливања силе Светога Духа. Како се можемо припремити за примање позног дажда? Покушаћемо да одговоримо на то питање у нашем следећем проучавању.

ПРИПРЕМА ЗА ПОЗНИ ДАЖД

На први поглед могло би се учинити да је припрема за позни дажд исто што и припрема за други Христов долазак. Али сам позни дажд јесте део припреме за Христов долазак, део Божјег деловања у припремању људи да се сретну са својим Спаситељем. О томе можемо да читамо у списима Духа пророштва: »Они који узрасту у свему, који издрже сваку пробу, и победе, без обзира на цену, послушали су савет Верног Сведока, и они ће примити позни дажд, и тако се припремити за вазнесење.» (1Т 187)

Према томе позни дажд један је од божанских метода у припреми Христових следбеника за вазнесење. Да бисмо примили позни дажд, морамо успешно да извршимо неопходну припрему.

Држећи ову чињеницу на уму, бацимо кратак поглед на дела Светог Духа. Ми смо их већ раније укратко споменули, али проведимо сад мало више времена размишљајући о њима у овом контексту.

Прво дело Светог Духа јесте да увери свет у грех. О томе можемо да читамо у шеснаестом поглављу Јеванђеља по Јовану.

Друго дело Светог Духа јесте обраћење, а о томе можемо да читамо у трећем поглављу истог Јеванђеља. Нико не може ни видети царства Божјега ако није наново рођен.

У треће дело Светог Духа укључено је чишћење хришћана. О томе се говори у осмом поглављу Посланице Римљанима. Иако су многи верници у Цркви одговорили на други позив Светог Духа и обратили се Богу, нема много оних који су дозволили Светоме Духу да доврши у њима своје треће дело и очисти њихов живот. Само у онима који су схватили важност сталног односа са Христом Свети Дух може да обави своје дело очишћења и учини нас сличним Христу.

Тек се у трећем делу Светога Духа, у току дела очишћења, развијају и родови Духа: љубав, радост, мир, трпљење, доброта и тако даље. Исто тако, тек се у току тог трећег дела Светога духа догађа оно што ми називамо испуњавањем Светим Духом. То се збива постепено, као што се чаша постепено пуни водом. То се не збуде одједном. Потребно је постепено растење.

Четврто дело Светог Духа је давање налога за службу. И овде се опет ради о процесу. Новорођени хришћанин мора одмах почети да преноси познање Божје милости, онолико колико и сам о њој зна. Сведочење је неопходно за раст. Међутим, како хришћанин сазрева и процес очишћења у њему напредује, долази и време да се Свети Дух потпуније покаже у његову животу. Тај израз Светог Духа у животу често се назива крштењем Светим Духом.

Проучавајући догађаје у току изливања позног дажда схватамо да ће се најпотпуније

откриће крштења Светим Духом показати управо у току завршног изливања силе Светог Духа у то време.

Један разлог због којег морамо увек имати на уму ове различите функције деловања Светог Духа јесте потреба да не изгубимо из вида једну врло значајну чињеницу. Крштење светим Духом, у току Његовог четвртог дела у нама, увек значи оспособљавање за службу. То се никада не збива због очишћења. Не може се пронаћи ни један једини библијски пример да је крштење Духом било дато у било коју другу сврху осим за оспособљавање у служби. Оно се никад не даје да бисте постали свети или срећни. Оно се даје да бисте постали корисни.

Време раног дажда јесте време за раст и за очишћење, тако да хришћанин буде оспособљен да прими позни дажд у свој његовој целовитости. У току дела очишћења, које Дух обавља у нама, треба надвладати и победити грех, да се наше срце и живот очисте од њега.

Имајући то у виду, размотрићемо једно питање које се врло често поставља у вези са позним даждом. Да ли позни дажд мења наш карактер? Одговор је негативан. Позни дажд не мења ни наш карактер ни смер нашег живота. То у нама треба да постигне рани дажд.

Проучимо један навод из списка Духа пророчтва: »Многи су у великој мери пропустили да приме рани дажд. Зато нису примили ни бројне благослове које им је Бог на тај начин ставио на располагање. Они очекују да ће се овај недостатак надокнадити позним даждом. Кад се буду изливали

најобилнији пљускови милости, они намењавају да отворе своје срце да би га примили. Они чине страшну грешку ... Само они који су живели по светлости која им је била стављена на располагање, добиће већу светлост.« (ТМ 507)

Према томе нешто се мора збити да бисмо могли да примимо позни дажд. Ми пре тога морамо да примимо рани дажд. А они који приме рани дажд добиће и силу да надвладају и победе грех.

Има неких људи који су прикупили мноштво цитата о овом питању. Ми ћемо навести само два или три примера да бисмо закуцали овај клин, јер је заиста истина да су надвладавање својих слабости и победа над грехом неопходни услови за примање позног дажда.

»Било ми је показано да ако Божји народ не учини са своје стране никакав напор, већ чека да дође освежење и уклони њихове погрешке и исправи њихове заблуде, ако се буду ослонили на лажну наду да ће их освежење очистити од нечистоте тела и духа и припремити да се укључе у гласну вику трећег анђела, они ће се наћи лаким!« (1Т 619)

»Видела сам да многи занемарују толико неопходну припрему и очекују да ће их време 'освежења' и 'позног дажда' припремити да опстану у дан Господњи и да живе у Његовој близини. О, колике сам видела без заклона у време невоље! Они су занемарили неопходну припрему; зато не могу да приме ни освежење које сви морају добити како би се оспособили за живот у присуству светог Бога.« (ЕВ 71)

И само још један цитат! Тај цитат налазимо у часопису Ривју енд Хералд: »Само онима који су се одупрли искушењу у сили Свемогућега биће дозвољено да учествују у објављивању поруке трећег анђела кад се она буде претворила у гласну вику.« (R&H, 19.ноембра 1908)

Како се ви осећате док читаве ове и сличне речи? То вероватно зависи од тога кроз какве их наочари посматрате, кроз наочари оних који држе да се спасење стиче сопственим делима, својим понашањем, или кроз наочари оних који знају да се спасењу приближавамо једино успостављајући уску животну заједницу са Христом. Они први читају овакве цитате и кажу сами себи: »О, да! Морам поново да се потрудим да будем послушан Богу, морам се потрудити да победим себе, морам уложити велике напоре да постанем праведан!« Ови други одговарају: »Једина моја нада да ћу се припремити за времена која су пред нама јесте у томе да још боље упознам Христа, да се још потпуније ослоним на Њега. Ове речи за мене су нов позив, нов изазов да се још више приближим Христу како бих од Њега примио дар Његове правде!«

Дуго, дуго времена ми смо се суочавали са наводима из списка Духа пророштва о овом питању и говорили: »Ја морам!« Уместо тога било би неопходно да прихватимо чињеницу: »Он то дело треба да изврши у нама!« Велика је разлика између ова два приступа, зар не?

И зато, иако победа над грехом и самим собом и послушност Богу долазе пре позног дажда, то ипак не значи да су победа и над-

владавање и послушност наше дело, као што ни позни дажд није наше дело. Наше дело је увек било, и увек ће бити, да из дана у дан долазимо Христу! И док будемо наставили да долазимо Њему и прихватимо дарове које нам Он нуди у току искуства раног дажда, Он ће нас учинити спремним да примимо и дар позног дажда. Темељ свега је увек стално заједништво са Богом, бар што се тиче нашег учешћа. Међутим, Он је себе учинио одговорним за све остало, све док ми будемо тражили Бога, и ослањали се на Његову снагу и на Његову праведност уместо на своју снагу и на своју праведност.

Размишљајмо сада о неколико библијских текстова који добро описују управо ово искуство: »А Бог мира, који изведе из мртвих великог пастира овцама, крвљу завета вечнога, Господа нашега Исуса Христа, којему слава у век века. Амин.« (Јеврејима 13,10.21) Ко ће обавити то велико дело? Он ће да га обави у вама. Шта ће се постићи тим делом? Постићи ће се оно што је угодно у Божјим очима, показаће се у свим добрим делима, у испуњавању Божје воље. Промена ће бити потпуна, али ће то бити Његово дело, Његов посао. Све што ми можемо учинити јесте да из дана у дан долазимо пред Њега и примамо оно што нам Он даје.

Прочитајмо сада један други навод: »Јер оружје нашега војевања није телесно, него силно, од Бога, на раскопавање градова, да кваримо помисли и сваку висину која се подиже на познање Божје, и робимо сваки разум за покорност Христу.« (2.Коринћанима 10,4.5)

У Другој књизи Дневника записана је једна старозаветна битка. Непријатељ се приближавао. Цар Јосафат је то добро знао, али кад је чуо за долазак непријатеља спустио се на колена уместо да изађе на бојно поље и распореди своје војнике. Јудејци су наоштрили своје Библије уместо своја копља! И Бог их је наградио не само победом већ и веома јасном поруком пре него што је битка и отпочела! Бог је рекао: »Пре свега, битка уопште није ваша, већ Божја! Друго, нећете ни морати да се борите.«

Извештаји у Библији нешто су много значајније од једноставних историјских лекција. Они су записани да бисмо из њих црпили духовне поуке, да бисмо схватили неке духовне истине. Овај извештај, записан у двадесетом поглављу Друге књиге Дневника, постаје врло актуелан за нас данас док слушамо о непријатељу који се приближава као лав који риче и тражи кога да прождере. Ми не морамо да се боримо у том рату, јер велика борба није наша битка, већ Господња. Он ће сам постићи велику победу уместо нас, ради нас.

При крају објављујемо коментар који треба да пробуди наду у сваком срцу: »У Христу, Бог нам је дао средство да победимо сваку рђаву особину и одупремо се сваком искушењу, без обзира на његову снагу. Међутим многи осећају да им недостаје вере и зато остају далеко од Христа. Нека се те душе, свесне своје беспомоћности и невредности, ослоне на милост свог Спаситеља пуног саучешћа. Не гледајмо на себе, већ на Христа! Он, који је лечио болесне и изгонио демоне док је ходио међу људима, и сада је

исти моћни Откупитељ. Ухватите се затим за Његова обећања као за лишће са дрвета живота: 'Који долази к мени, нећу га истерати!' (Јован 6,37) И када дођете Њему, верујте да ће вас прихватити зато што је то обећао! Никада нећете пропасти ако тако будете учинили – никада!« (МН 65.66)

Никада нећете пропасти ако тако будете учинили – док будете долазили Христу, верујући да ће вас прихватити и да вас неће одбацити! И кад будемо дошли Христу, и кад будемо наставили да долазимо Њему, увидећемо да уз Његову помоћ можемо да победимо сваку лошу особину свог карактера и одупремо се сваком искушењу! То је добра вест, зар не? Он има моћ да доврши дело које је отпочео у нама, у нашем животу и да нас припреми за дан свог доласка.

Све нас то суочава са судбоносним питањем: Ако се дело победе самог себе мора довршити пре времена позног дажда, ако нас позни дажд припрема на неки начин за други долазак Исуса Христа, шта онда позни дажд у ствари чини за нас? Очигледно је да постоје неке позитивне карактеристике Духа које су нам неопходне у животу да бисмо били оспособљени за вазнесење, карактеристике које значе нешто много више и много дубље од једноставне победе над грехом.

Можда би мала аналогија могла да нам помогне. Ако очекујете друштво, вероватно ћете пожелети да извршите неке припреме. Можда ћете пожелети да оперете под у кухињи или ставите прљав веш у машину за прање. То је такозвана негативна припрема или уклањање сваке прљавштине из дома и околине. Али припрема за нечији долазак не

значи само уклањање смећа. Ви ћете свакако пожелети да извршите и неке позитивне припреме. Свакако ћете припремити добру храну, поставити сто, донети цвеће из врта.

И ми често замишљамо припрему за Христов долазак као неко уклањање негативних аспеката из нашег живота и срца. Међутим приликом наше припреме за свечану вечеру на свадби Јагњетовој мора да дође до неких позитивних промена које далеко надилазе једноставно чишћење од греха и које ће нас коначно припремити за сусрет са нашим Господом, Учитељем и Спаситељем.

СТО ЧЕТРДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ХИЉАДЕ ИЗАБРАНИХ

Наша породица годинама је живела у граду Ангвину, у Калифорнији, у коме је смештен и Пацифик јунион колеџ. Тај колеџ једна је од најлепших адвентистичких школа, јер се налази у планинама северне Калифорније. У то место лако се доселити, али из њега се врло тешко одселити.

Али, ако је икад постојао неки адвентистички гето, онда је то био тај колеџ. У самом месту живело је око две хиљаде верника, а том броју треба додати и око две хиљаде ученика и студената. У целом подручју око школе живело је само четрдесетак породица које нису припадале адвентистичкој Цркви, а и оне су већ годинама живеле у адвентистичком окружењу.

Јесење сакупљање средстава није било баш најуспешније у Ангвину, али кад би неко из Генералне конференције дошао и предложио да се посете све неадвентистичке породице у целом крају, тај би задатак овде био извршен пре него било где другде у свету.

Међутим, овде у Ангвину сви смо причали неколико сталних шала. Једна од њих гласила је да је Пацифик јунион колеџ око 12 километара удаљен од најближег познатог греха – толико је, у ствари, био удаљен најближи »нормалан« град, заједно са својим баровима и биоскопима. С времена на време неки шаливчина би на улазу у град, преко табле са именом града, поставио свој натпис »Свети град«. Знате ли који се натпис мени највише свидео? Онај који је једном ставио непознати шаливција: »Ангвин, 144.000 становника«.

Људи су се увек питали, увек су размишљали, чак се и шалили у вези са тиме, ко ће сачињавати сто четрдесет и четири хиљаде изабраних. То питање може да вас одржи будним чак и иза поноћи, или разбукти расправу у разреду суботне школе тако да потраје и после другог знака звоном. Понекад нам сто четрдесет и четири хиљаде изгледа веома мали број, нарочито сада кад се број верника у свету тако брзо умножава. Други пут, када читамо о особинама које се захтевају од припадника групе од сто четрдесет и четири хиљаде, ми се питамо хоће ли Бог бити у стању да прикупи тако пуно беспрекорних.

За почетак прихватимо тврдњу – ако се с њом не слажете ипак ћемо остати пријатељи – да ће се група од сто четрдесет и четири хиљаде састојати од припадника Цркве остатка који ће остати верни после решетња: Они ће изаћи са великом силом, под утицајем позног дажда, да објаве поруку гласне вике. А велико мноштво, које нико не може

да изброји, доћи ће да им се придружи и замени број оних који су били изрешетани.

Постоје два основна текста која морамо прочитати приликом проучавања ове теме. Први се налази у Откривењу: »И видех, и гле, Јагње стајаше на гори Сионској, и с њим сто и четрдесет и четири хиљаде, који имаху име Оца његова написано на челима својим. И чух глас с неба као глас вода многих и као глас грома великога, и чух глас гудача који гуђаху у гусле своје и певаху као нову песму пред престолом и пред четири животиње и пред старешинама; и нико не могаше научити песме, осим оних сто и четрдесет и четири хиљаде који су откупљени са земље. Ово су они који се не опоганише са женама; јер су дјевственици, они иду за Јагњетом куд год оно иде. Ови су купљени од људи, првенци Богу и Јагњету. И у њиховим устима не нађе се превара, јер су без мане пред престолом Божјим.« (Откривење 14,1–5)

Према томе сто четрдесет и четири хиљаде припадници су Божјег народа. На њиховим челима написано је Очево име. На чему ми обично пишемо своје име? На оном што нам припада, зар не? Према томе ови људи припадају Богу. То су откупљеници са Земље.

Они се нису опоганили са женама. Шта жена симболички представља у библијском пророчанству? Цркву. Они се дакле нису опоганили са другим црквама. Њихова вера потпуно је чиста. Они следе Јагње куда год оно пође, и беспрекорни су у свему.

Библија понекад каже за њих да су без мане а понекад да су без кривице. Има ли у

томе разлике? Ова нарочита група људи је и без мане и без кривице. Они су постигли победу над грехом у свом животу и у њиховим устима нема лажи.

Грчка изворна реч, овде преведена са »лаж«, могла би се превести и као »мамац за рибе«, као што се преводила у античка времена. Шта је мамац за рибе? То је нешто што споља изгледа добро али изнутра није тако добро. Припадници групе од сто четрдесет и четири хиљаде нису само без мане споља већ су и њихова срца без кривице пред Богом. Они су исти унутра и споља.

Позабавимо се сад другим текстом, који садржи остатак приче о овој изабраној групи! И овај текст налази се у Откривењу. »И потом видех, четири анђела где стоје на четири угла земље, и држе четири ветра земаљска, да не дува ветар на земљу, ни на море, нити на икакво дрво. И видех другога анђела где се пење од истока сунчаног, који имаше печат Бога живога; и повика гласом великим на четири анђела којима беше дато да кваре земљу и море, говорећи: Не кварите ни земље, ни мора, ни дрвета, докле запечатим слуге Бога нашега на челима њиховим. И чух број запечаћених, сто и четрдесет и четири хиљаде запечаћених од свих колена синова Израилевих.« (Откривење 7,1-4)

И затим се наводе имена израилјских племена.

Пре него што ћемо наставити, зауставимо се мало и истакнимо неколико значајних чињеница! Група је запечаћена на својим челима. Шта представља чело? Оно представља ум или способност мишљења. А они који су били запечаћени припадали су пле-

менима деце Израилеве. Мисли ли се тиме на дословни, телесни Израил? Не, зато што апостол Павле пише Галатима: »А када сте ви Христови, онда сте семе Аврамово, и по обећању наследници.« (Галатима 3,29)

У часопису Ривју енд Хералд читамо: »Трудимо се свом снагом коју нам је Бог дао да будемо међу сто четрдесет и четири хиљаде!« (R&H, 9. маја 1905) Ако је ова реченица истинита, тада је сваком од нас могуће да се прикључи групи од сто четрдесет и четири хиљаде изабраних, без обзира на наше етничко порекло, зар не?

Према томе обећања о сто четрдесет и четири хиљаде била су дата духовном, а не телесном Израилу. А ви знате, ако сте се икад бавили овом темом, да није толико спорно ко спада у сто четрдесет и четири хиљаде изабраних, колико је спорно ко спада у велико мноштво спасених око престола. Али наставимо да читамо Откривење!

»Потом видех, и гле, народ многи, којег не може нико избројати, од свакога језика и колена и народа и племена, стајаше пред престолом и пред Јагњетом, обучени у хаљине беле, и палме у рукама њиховим. И повикаше гласом великим, говорећи: спасење Богу нашему, који седи на престолу, и Јагњету!« (Откривење 7,9.10)

Дали се сећате шта у библијском симболичном језику означава палма? Она је залог победе. Палме су се употребљавале приликом победоносних улазака у Јерусалим после победа над непријатељем, а налазиле су се у рукама народа у тренутку кад је Исус улазио у Јерусалим, неколико дана пре ра-

спећа на крсту. Шта представљају беле хаљине? Христову праведност.

Поново се морамо сетити поглавља под насловом »Решетање« у књизи Рани списи из пера Духа пророштва. Оно описује велико решетање у Божјем народу, а затим говори о времену кад је Божји народ постигао победу и пошао да објави божанску поруку великим гласом, гласном виком.

Само успут! Ако вас цела ова дискусија није навела да потражите негде књигу Рани списи и сами прочитате цело поглавље о решетању, тада са вама нешто није у реду! Сигурно нисте озбиљно схватили целу ову расправу.

Ми ћемо се још вратити на одломке из овог поглавља. То је снажан, сажет и заокружен опис догађаја које управо сада почињемо да запажамо свуда око нас. Зато би било веома корисно да неколико пута читамо ове речи, као и оне које су записане у књизи Велика борба.

Запазимо редослед догађаја! Прво сто четрдесет и четири хиљаде изабраних добијају Божји печат. Они су већ постигли победу, јер смо већ у претходном поглављу читали да су без мане и да се у њиховим устима није нашла лаж. Ако спојимо овај редослед догађаја са описом решетања, постаје јасно да после победе и пробоја оних који су издржали решетање долазе времена гласне вике и позног дажда, времена кад велико мноштво долази да се придружи Божјем народу.

Запазимо да и велико мноштво виче великим гласом, да се придружује гласној вичи: »Спасење Богу нашему, који седи на

престолу, и Јагњету!« Али читајмо даље: »И сви анђели стајаху око престола и старешине и четири животиње, и падоше на лице пред престолом, и поклонили се Богу, говорећи: Амин! Благослов и слава, и премудрост и хвала, и част и сила, и јачина Богу нашему, у век века. Амин. И одговори један од старешина, говорећи ми: ови обучени у беле хаљине ко су, и откуда дођоше? И рекох му: Господару! Ти знаш. И рече ми: Ово су који дођоше од невоље велике, и опраше хаљине своје и убелише хаљине своје у крви Јагњетовој. Зато су пред престолом Божјим, и служе му дан и ноћ у цркви његовој, и онај који седи на престолу уселиће се у њих. Више неће огладнети ни ожеднети, и неће на њих пасти сунце, нити икаква врућина. Јер Јагње, које је напред престола, пашће их, и упутиће их на изворе живе воде; и Бог ће отрти сваку сузу од очију њихових.« (Откривење 7,11–19)

Јован, љубљени ученик, прогнан на острво Патмос, води разговор са небеским бићима. Охрабрује нас то што је Јован, подстакнут да се распита о великом мноштву, добио одговор. Разговор као да добија неку шаљиву ноту. Старешина пита Јована: »Ко су и одакле долазе ови?«

Јован одговара: »Како бих ја то могао да знам?«

Онда добија објашњење, пошто је своју пажњу усмерио на праве чињенице. »Ово су који дођоше од невоље велике и опраше хаљине своје и убелише хаљине своје у крви Јагњетовој!« То је добра вест, зар не – да одећа постаје бела кад се опере у црвеном!

Али, ако погледате мало даље, на сам почетак следећег поглавља, видећете да је на Небу завладала велика тишина. Шта она представља? Ви прво видите то велико мноштво, а затим на Небу завлада тишина. Христос долази и Небо је празно и тихо, јер се Исус налази на путу и оне које воли жели да врати, у свој дом.

Тако постаје очигледно да се велико мноштво и сто четрдесет и четири хиљаде појављују на попришту времена на самом крају. Постоји важан коменатар овог библијског текста, који треба прочитати да бисмо боље и лакше разумели ове редове.

»На кристалном мору пред престолом – на том стакленом мору, које тако одсејајује Божјом славом да изгледа као да је помешано са огњем – стоји сакупљено мноштво оних 'што победише Звер и икону њезину, и жиг њезин, и број имена њезина.'« (Велика борба, стр.524)

Када се појављује жиг зверин? Сећате ли се, он се први пут појављује у Откривењу, у тринаестом поглављу. Да ли је ко већ примио жиг звери? Не, још нико. Има људи који се спремају да га приме, али га још нико није примио. Жиг звери стављаће се пошто буде објављено наређење да морате примити жиг или ћете бити убијени. Према томе група људи, описана у Великој борби, представља људе који ће живети после издавања ове наредбе.

Наставимо! »Сто четрдесет и четири хиљаде, који су откупљени од људи, стоје на гори Сиону са Јагњетом, 'имајући гусле Божје', и као глас вода многих, и као глас грома великога, чује се 'глас гудача који

гућаху у гусле своје'. 'И певаху песму нову' пред престолом, песму коју нико не може научити, осим оних сто четрдесет и четири хиљаде. То је песма Мојсијева и Јагњетова, песма ослобођења. Нико осим оних сто четрдесет и четири хиљаде не може научити ту песму, јер је то песма њиховог искуства – таквог искуства какво ниједна друга група није никад имала. 'Они иду за Јагњетом куда год оно пође.' Узети са Земље између живих, они се рачунају као 'првенци Богу и Јагњету' (Откривење 15,2,3; 14,1–5). 'Ово су они који дођоше од невоље велике', они су претрпели време невоље какво никада није било на Земљи, отако је људи; претрпели су страх Јаковљевих мука. За време последњег изливања Божјих судова били су без Посредника. Али они су ослобођени, јер су 'опрали своје хаљине и убелили их у крви Јагњетовој'. 'И у њиховим устима не нађе се превара, јер су без мане пред Богом.' (Откривење 14,5) 'Зато су пред престолом Божјим и служе му дан и ноћ у цркви његовој; и Онај што седи на престолу уселиће се у њих.' Они су видели Земљу опостошену глађу, кугом и сунцем, које је силном жегом пекло људе, а и сами су претрпели патње, глад и жеђ. Али 'више неће огладнети ни оједнети, и неће на њих пасти сунце, нити каква врућина. Јер Јагње, које је насред престола, пашће их, и упутиће их на изворе живе воде; и Бог ће отрти сваку сузу од очију њихових.' (Откривење 7,14–17)« (Велика борба, стр. 524)

Према томе ова група од сто четрдесет и четири хиљаде прошла је кроз време невоље, време изливања божанских судова, седам последњих зала. И овде је поново јасно да се

ради о припадницима Божјег народа који живе непосредно пре Христовог доласка у слави и величанству.

И сто четрдесет и четири хиљаде избраних и велико мноштво које нико не може пребројати, долазе од велике невоље. и једна и друга група живе у време Христовог доласка. Обе групе опрале су хаљине своје и убелиле их у крви Јагњетовој.

Можда се најчешће у току ове расправе о сто четрдесет и четири хиљаде изабраних поставља питање о њиховом броју. Да ли је то стваран број? Или је то симболични број? Не представља ли он главе породица уместо појединаца? Новост о великом мноштву које нико не може да преброји уноси наду у многа срца, зар не? Али ако је ово мноштво дошло из круга људи изван редова Цркве остатка, тада за оне који се налазе ван Цркве има више наде него за оне који су већ у њеним редовима, зар не?

Некако ми се чини да је ова брига слична оној у вези са величином Нојевог ковчега у време потопа. Јесте ли икад расправљали о тој теми? Шта би се догодило да је осам хиљада људи, уместо осам, послушало позив на покајање и одлучило да уђе у барку? Тада сигурно за све њих не би било довољно места! Шта би онда Бог морао да учини? Да ли би неке стварно покајане људе оставио да погину? Или би можда одложио потоп?

Аврам је имао слично питање кад је разговарао са Богом под храстом у Мамрији о судбини Содома. Аврам се забринуо да Бог није можда свестан последица своје одлуке и да ће неки праведници бити уништени заједно са грешницима. Аврам се коначно

зауставио на бројки десет, а Бог се сложио да неће уништити град ако се у њему буде нашло десет праведних особа. Међутим Бог који не уништава праведнике заједно са грешницима није могао да нађе више од само три праведне особе. А ни оне нису биле нарочито праведне, зар не? Али те три особе биле су поштеђене, иако је цео град био разорен.

Ми се можемо ослонити на оно што нам је речено, у ствари, да је нама препуштено, а не Богу, ко ће све бити убројан у сто четрдесет и четири хиљаде изабраних. Ниједан који искрено жели да буде укључен у ову групу неће бити искључен из ње нити ће му бити речено да су сва места већ попуњена.

Ако ће сви они који су спремни бити убројани у ту групу, тада је најважније утврдити какве карактеристике имају припадници те групе и шта је непходно да бисмо се и ми могли убројити међу њих.

Поново се вратимо поглављу о решетању, које смо већ читали у књизи Рани списи! У трећем поглављу Откривења наведене су три групе људи које ће постојати све до времена непосредно пре Христовог доласка. То су врући, хладни и млаки. Али у време самог Христовог доласка млаки нестају са сцене. Они су сви постали или врући или хладни. То је опредељивање било изазвано решетањем, а решетање је једноставно само назив за процес поларизације који се догађа кад људи полазе у једном или у другом смеру.

Према поглављу о решетању, све се то збива у крилу Цркве, али и ван Цркве. Они који се налазе у Цркви и били су млаки, сада се опредељују и постају или врући или хлад-

ни. Затим хладни напуштају Цркву, а преостају само врући. Кад се то буде десило, Божја сила и сила Светог Духа могу да се излију у пуној мери, а завршна божанска порука свету објавиће се великом брзином.

Они који буду напустили Цркву у доба решетања биће замењени онима који ће ући у Цркву, прихвативши троструку анђеоску вест која им је била објављена у сили позног дажда.

Сажмимо сада све што знамо о сто четрдесет и четири хиљаде изабраних:

1. Они имају нарочито искуство које није стекла ниједна друга група верника у току целе историје свемира. Запазимо да се ради о заједничком искуству! Можда се већ догодило да је ту или тамо неки појединац стекао такво искуство, али је ово први пут да је цела једна велика група верника заједнички прошла кроз исте невоље.
2. Они су постигли победу над Звери, њеном иконом и њеним жигом. То их ставља у сасвим временски одређено доба у историји.
3. Они су стајали без Посредника у току завршног изливања божанских судова.
4. Они су имали прилику да виде Земљу опустошену глађу и погибелјима, да виде Сунце које је имало силу да пече људе необичном јачином. Очигледно је да се ради о седам последњих зала.
5. Они су прошли кроз време велике невоље.
6. Они су искусили време муке Јаковљеве.
7. Они су били живи вазнесени. Они су међу ретким који нису никад окусили смрт.

8. Они су првенци Богу и Јагњету, а ако су првенци, тада иза њих долази оно велико мноштво које нико не може да изброји.

Али постоји нешто што је још много важније од карактеристика сто четрдесет и четири хиљаде изабраних, а то је њихов карактер. Из текстова Библије и Велике борбе које смо управо разматрали та чињеница постаје потпуно јасна:

1. Сто четрдесет и четири хиљаде примају печат живог Бога. Шта је печат живог Бога? То је дан одмора по Библији, а заповест о дану одмора једина је између десет у којој се могу наћи сви елементи печата. Али шта Субота представља? Одмор! Одмор од вашег личног труда, и пружање прилике Богу да учини оно што само Он може да учини. Субота је зато знак посвећења, зар не? Она је много више од дана у који треба ићи у цркву. То је знак заједништва са Богом, заједништва које је довело до потпуне зависности од Бога.
2. Сто четрдесет и четири хиљаде гаје чисту религију. Они су доктринарно чисти. И изван Цркве остатка може бити оних који схватају важност стварне заједнице са Богом, али они немају право разумевања истине и не познају праву библијску доктрину. Они који су убројени међу сто четрдесет и четири хиљаде изабраних имају и искуство и чисту доктрину.
3. Сто четрдесет и четири хиљаде постигли су потпуну победу. У њима нема преваре, они су без мане. Они су стварно исти унутра као што су споља. У њиховом животу нема лажи. Они су постигли не само по-

беду у свом понашању већ Бог има пуну управу над њиховим срцем и умом.

4. Они су стекли искуство са Богом које се не стиче тако лако. Они су били спремни да се жарко моле Богу, истрајно да траже Бога, чак и онда кад је све изгледало мрачно.

Ако желите да будете међу сто четрдесет и четири хиљаде изабраних, ако желите да постигнете победу коју они добијају, тада постоји само један једини начин да то постигнете. Стварна победа јесте победити своју склоност ка постизању победе. Стварна победа долази као резултат схватања да без обзира каква нам је победа неопходна она је у целини божанско дело, и ништа се у њој не може приписати нама. Наше дело је увек и само доћи Богу, успоставити заједништво и повезаност са Њим, прихватити све дарове које нам Он жели дати. Они који иду за Јагњетом куд год оно пође на Небу биће само они који су први ишли за Њим док су живели на Земљи, који су Њега учинили првим, најважнијим и јединим у свом животу.

Сто четрдесет и четири хиљаде изабраних толико су одлучни у свом ходу за Јагњетом, толико одлучни да остану са Христом и омогуће Му потпуну управу над њиховим животом, да ће бити спремни радије да умру него да се поклоне звери или њеној икони. Њима је служба Богу највиши интерес у животу, њихова најузвишенија преокупација. Они су се толико одрекли себе да им није стало ни до живота. Спремни су да се одрекну свог садашњег, привременог постојања да би могли да наставе заједништво вере и

уздања са Христом и прихвате Његову праведност као своју једину наду у спасење.

Да ли би ти био спреман радије да се одрекнеш свог земаљског живота него да прихватиш систем оправдања делима, систем сопствене праведности, систем уздања у своје заслуге пред Богом? Кад криза буде избила, хоћеш ли бити спреман да изабереш заједништво са Христом пре него било шта друго што би ти се могло понудити? Како би могао бити сигуран да ће то тако бити?

Права проба искрености свакога од нас јесте наш свакодневни живот. Да ли си се данас одрекао свог живота и Богу дао прво место у свему, иако си другачије гласове слушао са свих страна? Да ли си био спреман да се одрекнеш својих планова и прихватиш планове које је Бог направио за тебе. Да ли си то стварно учинио и јуче и данас? Проводиш ли време са Господом, без обзира какве си промене у свом дневном распореду морао да направиш како би Богу обезбедио прво место? Ако не бираш Бога из дана у дан сада, у време мира, постоје врло мале могућности да ћеш то учинити у будућности кад избије криза. Међутим, ако Га стављаш на прво место у свом животу данас, сваког дана, Он ће ти дати силу да Га и даље постављаш на прво место, из дана у дан, све до дана у који ћеш се с Њим срести лицем к лицу.

ВРЕМЕ НЕВОЉЕ

Медицинска наука остварила је последњих година многе продоре и покрет за ослобођење жена постигао своје бројне циљеве. Међутим узимајући у обзир и последње новости, знам да ни први ни други досад нису успели постићи да мушкарци рађају децу. Мужеви сада могу да прате своје жене у лабораторије или у просторије у којима се порађају и посматрају цео процес доласка деча на свет. Али се управо ту све и завршава. И даље само жене доносе децу на свет.

Кад би неки мушкарац утврдио да ће имати бебу, свакако би се запрепастио, и то не само он, зар не? Библија се служи управо сликом човека који се порађа да би нам открила нешто о времену које стоји непосредно пред нама. Читаћемо те текстове за неколико тренутака.

Имајмо на уму зато да нам предстоје три времена невоље. То је тема која је прилично позната у нашим круговима и исто је тако библијска као и ваша Библија. Ми не можемо говорити о догађајима последњег времена а да се не позабавимо временом невоље или, још правилније речено, временима невоље.

Можда се још сећате да смо у првом поглављу ове књиге навели како нам је већ одавно познато да ће време невоље бити много теже у стварности него што смо то могли очекивати. То је управо супротно од оног што се догађа са нашим уобичајеним невољама и страдањима на овом свету. Често долазимо до закључка да невоља и није тако тешка као што смо очекивали. Многи међу нама слушали су то још од детињства. Слушао сам од неких познаника да су знали да леже будни и размишљају о времену невоље, унапред се бринући. Понекад смо као родитељи, учитељи или проповедници грешили зато што нисмо говорили о изворима помоћи који ће нам бити доступни у то време да бисмо уместо што се бојимо храбро гледали у будућност. Управо то наша је намера у овом поглављу.

Али одвојмо мало времена да размотримо обавештења о времену невоље и о свему што можемо очекивати од Бога у току тог времена!

И даље имајмо на уму да постоје три времена невоље. једно од њих, пре краја времена милости, назива се »малим«
временом невоље, а понекад и раним временом невоље. Затим долази, после краја времена милости, »време невоље какве никада није било«, а заједно са њим и треће, названо »време муке Јаковљеве«.

Добро, размотримо укратко прво, мало време невоље! По обавештењима која нам стоје на располагању, ово време назива се малим временом невоље само зато што траје кратко. То је време невоље која захвата сто четрдесет и четири хиљаде, оне који су прео-

стали после решетања. Док они излазе са великом силом, док је цела Земља обасјана сјајем божанске славе, зли се испуњавају гневом – нарочито они који себе сматрају религиозним – и настаје време прогонства. Прогонство ће бити окрутно. У току тог времена, пре краја времена милости, неки припадници Божјег народа изгубиће чак и свој живот. Биће и мученика, као у мрачно време средњег века. Зато се са одређеном дозом тескобе можемо упитати зашто се ово време уопште назива малим временом невоље. Јер све што знамо о том раздобљу говори нам да ће невоља бити велика. Међутим то раздобље биће кратко и неће оставити неки трајан утисак на Божји народ, јер нам је Исус рекао: »Не бојте се оних који могу убити тело али не и душу!«

И зато можемо наћи утеху у сећању на мученике који су, спаљивани на ломачама, умирали певајући песме хвале Богу. Нема разлога за страховање! Иако су прогонитељи добили тела Хуса и Јеронима, нису успели ни за педаљ да се примакну њиховој души.

Постоји још нешто што нам је било речено о малом времену невоље, ако се неко ипак испуни страхом. Божји Дух нам је открио да мученици уопште нису били свесни своје храбрости и издржљивости све док им те особине нису стварно затребале. Ако је то истина, онда је потпуно непотребно и некорисно проводити време у размишљању о прогонствима и временима мучеништва, јер би нас таква размишљања само учинила малодушним. Ако би требало да опишемо појединости неких прогонстава у мрачном средњем веку, додајући им најновије прона-

ласке из области страве и ужаса, тада бисмо заиста остајали будни у току многих ноћи и имали разлога за стрепњу. Ми стварно не бисмо могли, бар засад, да прикупимо довољно храбрости да се суочимо са тим невољама, јер нам Бог и не даје храбрости све док нам она не буде неопходна. Управо зато прећи ћемо веома брзо преко раздобља малог времена невоље и бавићемо се нечим знатно важнијим.

Размотримо време велике невоље, које долази после краја времена милости! О њему се говори у Књизи пророка Данила: »А у то ће се време подигнути Михаило!« (Данило 12,1) Ко је Михаило? То је Христос. »Велики кнез који брани твој народ.« Овде се појављује мисао коју не бисмо смели да занемаримо.

Сви смо ми у прошлости били обузети страхом кад смо се суочили са помишљу да ће доћи време у које ће Михаило устати, време милости завршити а ми остати без Посредника. О томе ћемо мало више размишљати у следећем поглављу. Међутим Посланица Јеврејима говори нам да постоји Неко ко »свагда живи да се може молити за њих«. (Јеврејима 7,25) Према томе не би никада смело наступити време без Посредника и посредовања. Али очигледно је да ће заиста доћи време кад ћемо морати да живимо без Посредника који би се залагао за опроштење наших греха, јер ће нас у то доба Божја сила већ довести до потпуне победе над грехом. Међутим од нас се никад неће тражити да живимо без Посредника у односу на силу која нам је неопходна да бисмо се одржали на ногама, сачували од падања, а

управо то један је од задатака Посредника. Посредовање и заступање имају две сврхе: прво, пошто ми нисмо довољно моћни да сами себи опростимо грехе, неопходан нам је Посредник који ће за нас измолити опроштење. Друго, пошто нисмо ни довољно силни да живимо без упадања у грех, нама је неопходна сила коју добијамо Христовим посредовањем. Нама је откривено да чак и безгрешни светови остају на ногама, не падају у грех, силом коју добивају Христовим посредовањем и заступањем.

Према томе, када овде читамо да ће устати Михаило, морамо да схватимо шта то стварно значи. Он не одлази од нас, Он нас не напушта. Он ће устати да заступа своју децу.

Вратимо се заједно у време кад је један човек био немилосрдно извучен из Јерусалима. Његово лице сијало је као лице анђела. И док су људи на њега бацали камење, он је подигао свој поглед, небеса су се отворила и он је угледао нешто важно. Видео је Исуса како стоји. Видео Га је како стоји с десне стране Оцу. Исус није намеравао да седи. Устао је Стефана ради! Овај текст у Књизи пророка Данила говори ми да ће Исус устати и нас ради! Он ће устати да »брани твој народ«! Зар то није добра вест?

Затим стоји написано: »И биће то жалосно време, каквога није било откако је народа до тада; и у то ће се време избавити твој народ, сваки који се нађе записан у књизи.« (Данило 12,1) Какво је то време тескобе какве није било од почетка времена? Можете о томе да читате и у Књизи пророка Данила и у Откривењу, а то је управо раздобље изли-

вања седам последњих зала, време када се цела Земља налази у стању хаоса.

Треба ли Божји народ да се боји тог времена невоље? Да или не? Наравно да не! Ако сте последњих дана прочитали Псалом 91. тада знате да се ничега не морамо бојати. »Неће те зло задесити, и ударац неће досегнути до колибе твоје.« (Псалом 91,10) Ово време невоље, које ће бити много страшније него што смо очекивали, односи се на зле! Ко су ти зли? Можда ће међу њима бити и неки припадници наше Цркве, зар не? Зли су они који се не ослањају на Христа као на своју једину наду у спасење. А ти морају свега да се боје. Зли, који се труде да живе беспрекорно без Христа, имају довољно разлога да се боје тог великог времена невоље. Зли су они који имају времена за све друго, осим за лично заједништво са Христом из дана у дан; јер највеће зло које неко може да учини себи јесте да живи без Христа, далеко од Христа. Да ли нам је ово јасно? Управо је тако! Зао је онај који покушава да живи далеко од Христа. Зли се труде да Христа задрже на удаљености, док се праведни труде да одрже заједништво с Њим. У томе је сва разлика. И зато престанимо да дефинишемо зле тако што ћемо говорити да су зли они који чине зло!

Неки млади људи дошли су на помисао да се време невоље може избећи тако што ће се у прави час прекинути заједништво са Богом и заобићи прогонство. Међутим, права истина је да ће у време велике невоље најгоре проћи управо они који су без Бога и зато и без заклона. Биће то време невоље за целу Земљу. И док је онима који се налазе у

заклону Свевишњег, којима на располагању стоји Његова сила, чврсто обећано да ће им се давати хлеб и да им воде неће недостајати, нема никаквог обећања о заштити злих. У току изливања седам последњих зала, они који морају свега да се плаше управо су они који живе далеко од Бога, који су се одвојили од Њега. Божја деца сигурна су у Божјим рукама.

Али пређимо на треће време невоље, време муке Јаковљеве! Јеремија овако говори о том периоду: »Јер ево иду дани, говори Господ, када ћу повратити робље народа својега Израилља и Јуде, говори Господ, и довешћу их назад у земљу коју сам дао оцима њиховим, и држаће је.« (Јеремија 30,3)

Првобитно тумачење овог текста каже да се он односи на телесни Израил и на његов повратак у Јерусалим из вавилонског ропства. Али како ћемо овај текст применити на нас који смо Христови, па стога и прави потомци Аврамови? Која је то земља наших отаца? Ко је био отац овог рода? Адам. А где се налази земља у којој су Адам и Ева живели и радили? То је Едемски врт. Едемски се врт данас налази на Небу. Нама је било дато обећање да се можемо вратити у ту земљу, зар не? Према томе ово пророчанство може да се примени на два начина. И нама је обећано да ће нам бити могуће да се вратимо у земљу својих отаца.

»И ово су речи које рече Господ за Израил и Јуду. Јер овако вели Господ: чусмо вику од препадања, страха, а мира нема. Питајте и видите, еда ли мушко рађа? Зашто дакле видим где се сваки човек држи рукама својим за бедра своја као породиља и у свих

се променила лица и пробледела?« (Јеремија 30,4–6) Савремени илустратори могли би да нам прикажу ово стање показујући нам човека који стоји, са рукама на стомаку, бледа лица. Бар бих ја то тако замислио. Бог се служи управо овим обликом аналогije да нам прикаже ужас и запањеност људи у доба које се описује као време велике невоље.

»Јаох! Јер је велик овај дан, није било таквога, и време је муке Јаковљеве, ипак ће се избавити из ње!« (Јеремија 30,7) Према томе време муке Јаковљеве јесте време које изазива бледило на лицима људи, догађај за чије описивање Бог бира овако необичну илустрацију.

У чему је била Јаковљева невоља? Прочитајмо шта нам Библија у Првој књизи Мојсијевој о томе говори! Проучимо уједно и поглавље под насловом »Ноћ рвања« у Књизи Патријарси и пророци! То је прича о Јакову и анђелу.

Прво прочитајмо извештај који нам Библија даје о тој ноћи: »А кад оста Јаков сам тада се један човек рваше с њим до зоре. И када виде да га не може савладати, удари га по зглавку у стегну, те се Јакову ишчашпи стегно из зглавка, кад се човек рваше с њиме. Па онда рече: пусти ме, зора је! А Јаков му рече: нећу те пустити докле ме не благословиш. А човек му рече: како ти је име? А он одговори: Јаков! Тада му рече: Отселе се нећеш више звати Јаков, него Израил; јер си се јуначки борио и с Богом и с људима, и одолео си. А Јаков запита и рече: кажи ми како је теби име? А он рече: што питаш како ми је име? И благослови га онде. И Јаков надеде име ономе месту Фануил; јер, вели,

Бога видех лицем к лицу, и душа се моја избави. И сунце му се роди кад прође Фануил, и храмаше на стегно своје.« (1.Мојсијева 32,24–31) Био је хром, онеспособљен. У ствари, Јаков је остао хром целог живота.

А у околу, неко је видео Јакова како се у зору приближава и упитао: »Ко је тај који долази?«

»То је Јаков!«

»Не, то није Јаков, јер тај човек храмље!«

»Да, он храмље јер је видео Бога, јер је био са Богом!«

Ти не храмљеш после боравка у Божјој близини, зар не? Али у стварности, понекад ти се догоди и то.

Шта се збило те ноћи? Јаков се упустио у борбу са Исусом. Јеси ли се ти икад упустио у битку са Исусом? То звучи ужасно, зар не? Међутим, Јаков се борио са Исусом целог свог живота.

Јаковљево сукобљавање са Исусом прави је разлог што се нашао управо на том потоку те ноћи. Он се нашао тамо зато што је био у прогонству много година; у току прогонства био је одвојен од дома и породице а мајка му је умрла. Никад је није видео од дана кад су заједнички планирали да се преваром докопају права првенаштва. Био је странац у странај земљи, и управо због свог великог греха бојао се да брат долази да му одузме живот.

У чему је био његов грех? Могли бисмо рећи да је лагао да би добио право првенаштва. Али разлог његове лажи био је Јаковљев покушај да својим сопственим трудом постигне оно што му је Бог обећао. То је био његов начин понашања целог

живота. Као да је његова животна лозинка гласила: »Бог помаже онима који помажу сами себи!« Видите, Бог има ту страшну навику да чека до последњег тренутка да би испунио своја обећања. Јесте ли и ви открили ту истину? Бог је Јакову обећао право првенаштва. Онда је Бог чекао и чекао, све до дана када је Исав кренуо у лов да донесе дивљач и после тога прими право првенаштва. А Бог је и даље чекао!

Јаков и његова мајка Ревека саветовали су се и закључили: »Бог је коначно загризао више него што може да прогута. Најбоље би било да Му прискочимо у помоћ! Осим тога, Бог помаже онима који помогну сами себи!«

Јаков је имао деду који се суочио са истим проблемом. Имао је и баку која је учинила исту грешку. Сећате ли се Саре и Аврама? Бог им је обећао дете, али је чекао све док она није напунила деведесет година! Чак и у та стара времена, деведесетогодишњаци су свакако спадали међу уважене старије грађане. Да је Сара добила дете у то доба, свакако би то изазвало сензацију. Несумњиво би било тако. Пацијенти геријатријских клиника, тј. клиника за старе људе, свакако не долазе у болницу да би се породили. И тако, доста пре свог деведесетог рођендана Сара се појавила пред Аврамом са једним врло разумним предлогом. Она и Аврам, уз малу помоћ Агаре, могу добити дете. Међутим била је то погрешна беба! Било је то дете њихових личних напора, а не дете вере. Цео проблем био је у томе да Аврам и Сара, и Јаков и Ревека, прихвате да ће Бог заиста испунити све оно што је обећао

да учини! Њему није потребна наша помоћ – у ствари кад се трудимо да Му помогнемо само Му сметамо!

У току целог Јаковљевог живота, наспрот чињенице да је он био обраћен човек, наспрот чињенице да је одржавао јутарња и вечерња богослужења – а по целој земљи могле су се видети мале гомиле камења које су то доказивале – он је и даље водио очајничку борбу, трудећи се да научи како је Бог у стању да испуни све што је обећао.

Све до те одлучујуће ноћи Јаков је настављао да улаже своје напоре да помогне себи. Његова стратегија била је мудра – министарство народне обране било би веома задовољно. Поделио је своје друштво у две чете, тако да ако једна група буде нападнута друга може да побегне. На тај начин спасиће бар пола свог имања и свога људства. Ишао је и један корак даље, па је у чету која је имала нешто више могућности да преживи укључио и своју омиљену жену Рахилу.

Послао је и неке слуге испред чета, а са стоком којом је требало умилостивити брата Исава, ако би мито или понуда мира могла утицати на исход.

И коначно – као последње уточиште – отишао је на поток и почео да се моли. Као да је применио погрешан редослед, зар не?

А онда је осетио ону тешку руку на својим плећима. Одупро се. У првом тренутку у ствари се уплашио да ће умрети. Зато се бацио у битку да спасе свој живот. Бојао се да ће бити убијен.

А онда се појавила друга врста страха. Та друга врста страха била је осећање кривице и кајања. Побојао се да се нашао у овом по-

ложају због свог сопственог греха, да жање оно што је сам некад посејао. Побојао се да се све до догађа због његове сопствене кривице. Осећао је притисак кривице, свести да до свега никад не би дошло да је остао веран Богу.

А нама је овај извештај пружен као илустрација оног што ће морати да искуси Божји народ у току времена муке Јаковљеве, непосредно пре Христовог другог доласка. Можемо извући неколико поука на основу сличности и неколико на основу различитости. Али, наставимо!

У току »времена невоље каквога није било откако је народа« (Данило 12,1), док се свет буде налазио у стању правог хаоса, док се буде изливало седам последњих зала, зли ће закључити да се ништа не догађа без разлога. Они ће закључивати на исти начин као и паганска насеља у забаченим деловима света у прошлости. Можда се још сећате како су се ти паганци обрачунавали са невољама? У селу би се појавило неко зло. Могла је то бити суша, или болест, или било шта друго. Врач би почео да игра и обавља своје замршене обреде и ускоро би се вратио са жртвом – оптужио би неког да је крив за невољу. Тада би се становници позабавили особом за коју се сматрало да је одговорна за тешкоће кроз које село пролази, и »богови« би се умилостивили.

На самом крају времена, исто то збиваће се по целом свету. Кад време невоље какве никад раније није било дође на свет, религиозни безаконици – који су увек били најгори од свих злих људи – почеће да гледају око себе и траже ко је крив, ко је одговоран

за зло које се догађа. Сви ће показати прстом на групу људи познатих по својој верности Створитељу. Зли ће тада рећи: »Ако успемо да се ослободимо ових људи, ако успемо да их уклонимо с лица Земље, невоље ће престати!« И тако отпочиње поход против припадника Божјег народа.

У току тог процеса Божји народ ће се заиста налазити у стању среса. Нема никакве сумње да ће стварно тако бити. Они пролазе кроз тешку кризу. Прво што им се догађа, оно што од самог почетка почињу да осећају јесте страх да ће бити побијени, да ће морати трпети, да ће бити лишени живота. Међутим, тај страх ускоро је замењен нечим много дубљим. Њихов страх веома брзо претвара се у муку Јаковљеву. Почињу се бојати да их је њихов сопствени грех довео у невоље у којима се налазе.

Запазите речи којима Дух пророштва описује то тешко стање: »Као што је сотона утицао на Исава да пође против Јакова, тако ће он у време велике невоље наговарати зле да униште Божји народ. И као што је оптужио Јакова, тако ће оптуживати и Божји народ ... Он тачно познаје грехе на које их је навео и износи их пред Бога у преувеличаној светлости, тврдећи да тај народ заслужио да буде лишен Божје наклоности као и он сам... Док сотона оптужује Божји народ због његових греха, Господ му дозвољава да их куша до крајности.« (Велика борба, стр.500)

Ви ћете можда заборавити мало време невоље, које ће доћи пре краја времена милости. Можда ћете заборавити и време велике невоље какве никад пре није било. Међутим, ову никад нећете заборавити. И

када дође на вас, можда ћете се сетити неких чињеница о којима смо овде разговарали.

»Док сотона оптужује Божји народ због његових греха, Господ му дозвољава да их куша до крајности. Њихово поуздање у Бога, њихова вера и одлучност биће тешко окушани. Кад гледају у прошлост, њихова нада клоне, јер у целом свом животу могу да виде мало добра. Потпуно су свесни своје слабости и недостојности.« (Велика борба, стр.500)

То нису људи који су ходали унаоколо и говорили о савршенству, који су се хвалили да су коначно постигли победу над грехом, над охолошћу и да већ три године нису уопште грешили. Ти људи потпуно су свесни својих слабости и своје невредности.

»Сотона се труди да их уплаши мишљу да је њихов случај безнадежан и да се мрља њихове нечистоте никад не може опрати. Нада се да ће толико уништити њихову веру да ће они попустити његовим искушењима и одрећи се своје оданости Богу.« (Велика борба, стр.500) Он њихову душу жели да обавије таквом тамом и оптерети таквим теретом да у очајању узвикну: »О, мислим да никада нисам ни био хришћанин, боље да забравим на све своје покушаје, прокунем Бога и умрем!« То је оно на шта би сотона хтео да их наведе.

Ове људе, као и некад давно Јакова, прогоните и муче њихови прошли греси. Они се сећају колико су се времена ослањали на себе, а не на Бога. А Бог дозвољава сотони да их куша најјачим искушењима. У ствари, нама је било речено да ће их »обузети страх и очајање, јер ће им изгледати, као и некада

Јакову у његовој невољи, да му је и сам Бог постао смртни непријатељ«. (Sings of the Times, 27. новембар 1879)

Затим се догађа нешто што нам пружа поуку по начелу различитости, а не по начелу сличности. Јаков се те ноћи нашао на потоку Јавоку претежно зато што се бринуо за своју породицу. Наравно, то не значи да се ми нећемо бринути за своје породице и наше миле и драге у току времена муке Јаковљеве. Али ово време биће раздобље кад ће се свако наћи на потоку Јавоку сам за себе. Неће ту бити неких представника који ће се налазити у доњем току потока Јавока, док би се остатак породице налазио у околи на спавању! Сви ће се налазити на потоку. То је једна разлика. Неће бити никога ко би се могао провући кроз време муке Јаковљеве држећи се једноставно за нечије скуте. Бог нема унуке – само синове и кћери.

Вратимо се Јакову и његовом искуству као опису Богжјег народа у току времена Јаковљеве муке. Постоји овде нешто што смо скоро занемарили. Ми смо мислили, а ја се трудим да исправно пренесем схватања већине адвентиста, да ћемо се у време муке Јаковљеве борити зато што се бојимо за свој живот, зато што се бојимо да ће нас непријатељи мучити и убити. Ми смо у ствари само увећали свој страх тиме што мислимо да нам греси нису опроштени и да смо управо зато изгубљени за целу вечност.

Међутим јавља се још један нови, много већи страх, који није израз обузетости собом, или бар не у толикој мери. О њему се говори у књизи Велика борба: »Иако ће Божји народ бити окружен непријатељима,

који ће радити на његовој пропасти, ипак страх који он подноси није страх од прогонства због истине; он се боји да се није покајао за сваки грех и да због неке своје грешке неће доживети испуњење Спаситељевог обећања да ће га 'сачувати од часа искушења, које ће доћи на сав васиони свет'. (Откривење 3,10) Кад би поуздано знали да су им греси опроштени, не би се плашили мучења и смрти; али, ако буду недостојни и изгубе свој живот због неке грешке у свом карактеру, онда ће Господње свето име бити осрамоћено.« (Велика борба, стр.501)

Ти људи забринути су за Господњу част, а не за себе. То показује какве је људе Бог направио од њих. Њихова највећа брига је да Божје име не буде осрамоћено. Они су у свом духовном животу дошли на висину на коју се успео Мојсије пре тако много векова, кад је рекао: »Избриши моје име из своје књиге живота, али спаси те људе!« – кога ради? Бога ради. Да се Његово име не би срамотило међу незнабошцима!

За Јакова, за људе који су укључени у муке Јаковљеве, борба се наставља све док се не постигне победа. Јаков је рекао: »Нећу те пустити док ме не благословиш!« Његова вера ухватила се за Бога и за праведност која је била много већа од његове сопствене, и он није хтео да одустане од борбе све док не стекне благослов за којим је жудела његова душа.

Док Божји народ буде изговарао речи ове молитве, Бог ће их прекинути. Он ће им рећи: »Немојте се забрињавати хоћете ли имати снаге да Ме задржите све док вас не

благословим зато што Ја вас нећу пустити док вас не будем благословио!»

Постоји песма која у слободном преводу овако гласи: »Ослони се на мене кад немаш снаге да стојиш. Када мислиш да ћеш клонути, ухвати се чвршће за моју руку!« Међутим, одговорност за наше спасење не почива на нама, па чак ни у току последње велике борбе са злом. Ако се будемо држали за Његову руку што чвршће будемо могли а то ипак не буде довољно, имамо обећање да нас Он неће пустити да паднемо, да нас неће пустити док нас не благослови. Он нас никад неће пустити, све док ми будемо желели да Он има главну улогу у нашем животу. Љубав која нас неће испустити из руке биће довољна да нас проведе кроз долину сена смртнога, чак и кроз време Јаковљеве муке, и изведе нас у спасење!

Онда ће они који су прошли кроз време Јаковљеве муке усправити своје главе, гледајући како им се из даљине приближава мали облак. Изненада, сви небески анђели биће на видику, и небо ће се осветлити огњем, сјати Божјом славом! Њихове су невоље заувек прошле. Какве ли славе! Какве ли наде! Какве будућности!

БЕЗ ПОСРЕДНИКА

Још није пронађен хришћанин који би се кретао на батерије или на акумулатор! Не постоји начин да се унапред ускладишти енергија која би се трошила касније у доба када је немамо на располагању. Хришћански живот био је увек утемељен на начелу тролејбуса. Ми се или налазимо у вези са извором енергије или смо одвојени од њега. Или смо живи, или смо мртви. И то начело неће се мењати ни после завршетка времена милости.

Нема никаквог доказа да ће нас у време невоље Бог, или Свети Дух, или небески анђели одбацити. Нема никаквог доказа да ће нас небеске силе занемарити. Нама су дата нека обавештења о Христовој посредничкој улози у току завршних дана историје ове Земље, али је ипак неопходно да их пажљивије проучимо како бисмо их правилно разумели.

Отпочнимо, као и увек, цитирајући библијски текст! Пре свега, речи које је изрекао пророк Исаија. Пророк на том месту говори о Исусу и каже: »Зато ћу му дати део за многе, и са силнима ће делити плен, јер је дао душу своју на смрт, и би метнут међу

злочинце, и сам носи грехе многих, и за
злочинце се моли.« (Исаија 53,12) Добра је
вест да у Христу имамо Посредника који се
моли за преступнике, зар не?

Затим ћемо навести Павлов текст који
говори о посредничкој улози Светог Духа:
»А тако и Дух помаже нам у нашим слабо-
стима: јер не знамо зашто ћемо се молити
као што треба, него сам Дух моли се за нас
уздисањем неисказаним.« (Римљанима 8,26)
Према томе и Свети Дух посредује за нас кад
се ради о нашим слабостима и о недостаци-
ма у молитвеном животу. И то је добро зна-
ти!

Затим имамо веома добро познат текст у
Посланици Јеврејима, кључни текст, који
говори о Исусу: »Зато и може увек спасти оне
који кроза њ долазе Богу, кад свагда живи да
с може молити за њих.« (Јеврејима 7,25) Шта
овде пише? Да нас Исус заступа све до краја
времена милости? Не! »Кад свагда живи да
се може молити за њих!« То је права утеха за
оне који су мислили да ћемо бити оставље-
ни да се сами, својом силом, изборимо за
своје спасење.

У вези са свим овим истинама било би
добро да још једном истакнемо чињеницу да
ми никад нећемо бити препуштени сами се-
би, никад! Потврду налазимо у Посланици
Римљанима, иако се у том тексту реч По-
средник не спомиње. »Јер знам јамачно да
ни смрт, ни живот, ни анђели, ни поглавар-
ства, ни силе, ни садашње, ни будуће, ни
висина, ни дубина, ни друга каква твар не
може нас раставити од љубави Божје, која је
у Христу Исусу, Господу нашему.« (Римља-
нима 8,38.39) Павле је заиста уклонио све

препреке, навео све околности којих се мо-
гао сетити како би нас уверио да нас Бог
никад неће оставити ни напустити све док
ми желимо да останемо уз Њега. Једино што
би нас могло раставити од Бога, једино што
би могло довести до раздвајања од Њега би-
ла би наша одлука да прекинемо ту заједни-
цу.

И на крају, читали смо у Књизи пророка
Данила да је »Михаило устао да брани твој
народ«. Пророк не пише да је Михаило на-
пустио Божји народ, већ да је устао у њихову
одбрану, да је стао на њихову страну. Ово
»устајање« првобитно је повезивано са кра-
јем времена милости. Међутим, иако ће
устати, Он неће устати да остави свој народ,
да га препусти самом себи.

Према томе шта би требала да значи
чињеница да ће Божји народ остати без По-
средника на крају времена милости? Пре
него што покушамо да створимо закључке,
прочитајмо неколико цитата из списка Духа
пророштва, дара који је Бог дао својој Цркви
остатка.

Први цитат налазимо у пасопису »Знаци
времена«. »Христос је ... велики свештеник
Цркве, и Он мора да обави дело које нико
други не може. Својом милошћу Он може
сваког човека да сачува од преступа.« (Signs,
14. фебруара 1900) У којој улози нас Он чува
од преступа? У улози Првосвештеника.

Читајмо затим речи из једног рукописа:
»Исто је тако неопходно да нас Христос
одржава својим посредовањем као што је
неопходно да нас откупи својом крвљу. Оне
које је откупио својом крвљу, Он сада

одржава својим посредовањем.« (Мат 73,1893)

Према томе два разлога нас терају да потражимо Посредника. Прво, зато што нам је неопходно опроштење наших греха и, друго, зато што нам је неопходна снага да бисмо могли победити. Видите ли да су ова два разлога споменута? Христос се бави посредовањем да бисмо ми добили опроштење и силу. Он је Посредник који даје оправдање и посвећење, ако вам се ти називи више свиђају. Држимо на уму ова два разлога!

Сад се радња већ јасније оцртава! У књизи Велика борба читамо: »Христово посредовање за човека у небеској светињи исто је тако важно у плану спасења као и Његова смрт на крсту. Својом смрћу Христос је отпочео дело које је после свог вазнесења отишао да доврши на Небу. Ми морамо вером ући иза завесе где 'Исус уђе напред за нас' (Јеврејима 6,20).« (Велика борба, стр.398)

И тако је у Христово посредовање укључена и Његова смрт, као и Његово стално дело које обавља на Небу – а имајмо на уму да се овде говори и о помиловању и о сили.

Ево још једне добре мисли! »Христос обавља службу Посредника у прилог човеку. Његовим посредничким делом одржава се и ред међу невидљивим световима.« (Порука младима, стр.154) Као наш Посредник, као наш Заступник, Христос има две улоге – да нам опрашта и да нам даје силу. Светови који никад нису пали у грех одржавају се Његовим посредовањем. Они нису довољно снажни да се својом силом сачувају од пада. Њима је неопходна Његова сила, иако им

никад није било потребно Његово опроштење. Адам није био довољно снажан да се сачува од пада. Он се одвојио од Извора силе. И у томе је био његов проблем од тог тренутка.

И сада, кад Михаило устане, кад нам буду показани призори у којима Христос напушта Светињу, баца своју кадионицу, а ми у току одређеног раздобља остајемо без Посредника, имамо доказе на основу којих можемо бити сигурни да ће нас Он до тад, силом своје милости, довести на такав ниво на коме нам више неће бити неопходан Посредник за опроштење греха, јер ће нам Он до тада већ даровати победу над грехом.

Међутим увек и вечно нама ће бити неопходно Његово посредовање да останемо на ногама, да добијемо силу како бисмо се одржали. У ствари, разлог због којег нам више неће бити неопходно Његово посредовање за опроштење греха јесте управо у томе што смо открили благодати Његовог посредовања за добијање снаге и силе.

Павле у Јеврејима 7,25. не каже да ће Он вечно живети да би посредовао за наше грехе – апостол каже да ће Он посредовати за нас. И та служба никад неће престати! Потрајаће у току целе вечности! Верујете ли у то?

Зато, иако ћемо у одређеном смислу заиста морати да будемо без Посредника неко време, Посредника који би посредовао за наше грехе, ми немамо разлога за страх да ћемо бити приморани да се ослонимо на своју силу како бисмо побеђивали. Христово посредничко и заступничко деловање које нас чува од греха наставиће се без прекида.

Према томе Божји народ не суочава се са изазовом да покуша открити неки начин на који би себе приморао да буде послушан Богу и којим би стекао јаку »навику« послушности, како би се могао одржати у време кад Христово посредовање престане. Изазов је да откријемо начин на који из дана у дан можемо бити све зависнији од Христове силе, тако да сада добро научимо лекцију поверења у Бога и опасност ослањања на себе и на своју силу.

Како бисмо могли да се научимо поуздању у Њега уместо у себе? Још једном – постоји само једно што ми можемо учинити. Ми имао поверења у Оног за кога знамо да је достојан поверења. Док будемо проводили време са Њим, из дана у дан, у заједништву и разговору, путем Његове Речи и молитве, ми ћемо се упознати с Њиме. Поверење се тада развија као последица те заједнице, тог упознавања. Према томе темељ припремања за догађаје последњег времена потпуно је исти као и темељ живљења хришћанским животом данас. Да ли Га познајете? Познајете ли Христа? Познавати Христа значи пронаћи вечни живот.

КАРТА

Ако бисте желели да прочитате најсажетије и најкорисније поглавље које се може пронаћи, поглавље које најјасније описује редослед догађаја последњег времена, тада узмите у руке поглавље под насловом »Решетање« у књизи Рани списи из пера Духа пророштва.

Пророчка карта, коју овде налазите, утемељена је у првом реду на том поглављу, као и на изводима из књиге Велика борба, из поглавља под насловом »Време велике невоље«, 496–513. страница.

Карта отпочиње временом Лаодикејске цркве из треће главе Откривења, кад постоје три групе: »врући«, »хладни« и »млаки«. У току времена решетања, за које неки међу нама верују да се сад одиграва, средња група »млаких« нестаје, јер они који су до тада били млаки постају или »врући« или »хладни«.

После решетања, они који су постали хладни напуштају крило Цркве остатка, док они који су пуни огња ревности за Господа иду напред у сили позног дажда да објаве вест гласне вике. Хладни добијају жиг звири, док они који су врући добијају печат живога Бога.

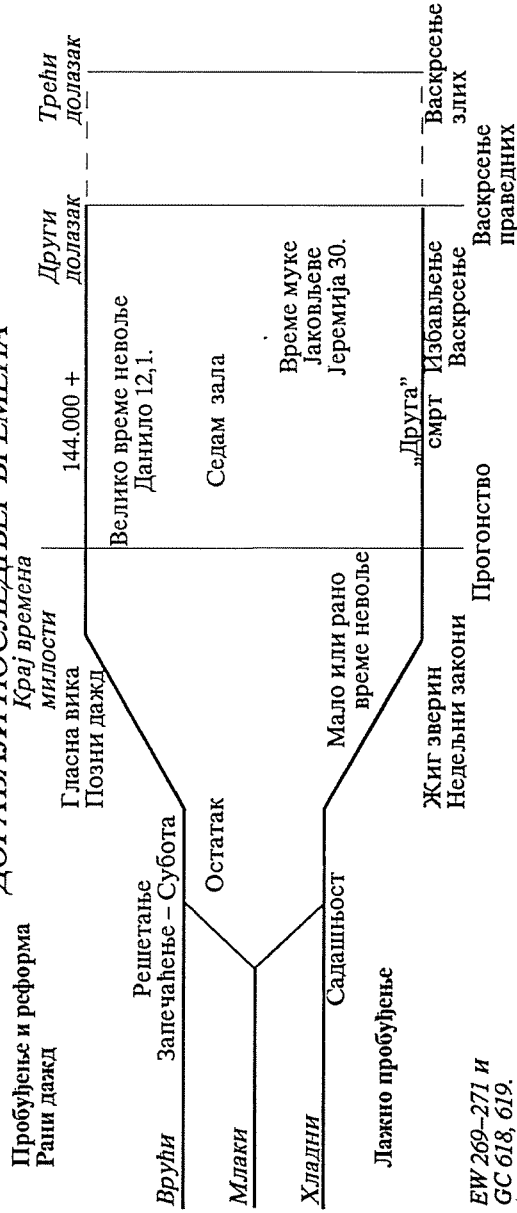
Док се вест шири као пожар преко стрњике и хиљаде прихватају истину коју објављују тројица анђела и долазе да се придруже редовима Цркве остатка, почиње прогонство. Кад су сви добили прилику да

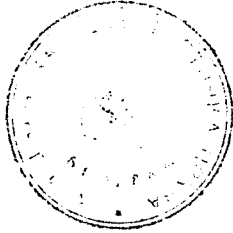
прихвате или одбаце вест, завршава се и време милости.

У току времена после завршетка времена милости, седам последњих зала излива се на зле, док праведни пролазе кроз раздобље муке Јаковљеве. При завршетку овог раздобља Божји народ је избављен, а Исус долази да га узме к себи.

Хоћеш ли и ти данас прихватити позив да наставиш да градиш заједништво са Христом, како би био спреман да прихватиш свој задатак у драми која се приводи крају?

ДОГАЂАЈИ ПОСЛЕДЊЕГ ВРЕМЕНА

Истражујмо Книгу над књигама уз помоћ

ДОПИСНЕ БИБЛИЈСКЕ ШКОЛЕ!

Бесплатни дописни течајеви:

ВЕЛИКЕ ИСТИНЕ БИБЛИЈЕ
(24 свеске)

и

ВЈЕРУЈУ РАНОГ ХРИШЋАНСТВА
(26 свезака)

Већ данас попуните приложену наруџбеницу за први течај и
пошаљите на адресу:

ДОПИСНА БИБЛИЈСКА ШКОЛА

Пошт. преградак 20

11090 БЕОГРАД

..... овде исећи и послати у коверти

НАРУЏБЕНИЦА

.....
(Место и датум)

Доставите ми бесплатне лекције студијског течаја Дописне
библијске школе — „ВЕЛИКЕ ИСТИНЕ БИБЛИЈЕ“.

- Српскохрватски Хрватскохрватски Словеначки
 Македонски Маџарски Румунски
(Заокружите квадратић поред назива језика на којем желите градиво!)

Презиме и име

Улица и број

Место (и број поште)

(Молимо Вас да пишете штампаним словима!)

Својеручни потпис

.....